Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 24, 2014

Nummer 24, 2014

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hof

Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2014:4784 18-11-2014
VieCuri Medisch Centrum en X/Y
Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2014:8895 18-11-2014
CrisisCare/Achmea c.s.
Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4325 14-10-2014
Kinderopvang 't 't Zonnehoekje B.V./stagiaire
Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2014:4036 30-09-2014
Amsterdamse Trombosedienst en Artsenlaboratorium/bestuurder

Rechtbank

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2014:5898 17-11-2014
NVZA/directeur
Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:9792 12-11-2014
Stichting Gehandicaptenzorg Limburg/X en Y
Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2014:7296 20-10-2014
NVOS/CZ
Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2014:6978 07-10-2014
verzekerde/IZZ
Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2014:8625 22-09-2014
Stichting Max Kinderopvang/bestuurder
Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2014:6271 28-05-2014
Admiraal De Ruyter Ziekenhuis/accountmanager

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2014:9794 09-04-2014
Stichting Gehandicaptenzorg Limburg/X

College van Beroep voor het bedrijfsleven

College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:417 30-10-2014
Collectief Lucas Andreas/NZa
College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2014:415 30-10-2014
KNGF/NZa

Tuchtcolleges

Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:354 20-11-2014
X/Y
Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2014:349 20-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:98 19-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:97 19-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:96 19-11-2014
IGZ/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:107 18-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:109 18-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2014:108 18-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2014:105 11-11-2014
X/Y
Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven,

ECLI:NL:TGZREIN:2014:94 10-11-2014

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:95 10-11-2014

X/Y

Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2014:83 13-10-2014

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

Rechtbank Rotterdam 30-10-2014

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

X/Y

In de onderhavige zaak staat het inzagerecht van een moeder, belast met het gezag van haar uit huis geplaatste minderjarige zoon, centraal. Het regionaal tuchtcollege heeft de klacht tegen de huisarts gegrond verklaard en een waarschuwing opgelegd. Het centraal tuchtcollege heeft het hoger beroep van de huisarts verworpen. De opgelegde maatregel is in stand gebleven met verbetering van gronden.

Klaagster is de, met gezag belaste, moeder van een uit huis geplaatste minderjarige zoon. Klaagsters zoon verblijft in een pleeggezin en staat sinds mei 2011 ingeschreven bij de aangeklaagde huisarts. Klaagster verwijt verweerder dat hij ondanks meerdere verzoeken weigert om haar inzage te geven c.q. afschrift te geven van het medisch dossier. Het regionaal tuchtcollege heeft de klacht in eerste aanleg gegrond verklaard en de huisarts een waarschuwing opgelegd. Hierbij overwoog het tuchtcollege, met verwijzing naar artikel 7:456 BW jo. artikel 1:245 BW, dat de moeder als gezaghebbende ouder recht heeft op informatie over de gezondheidstoestand en behandeling van haar kind. In reactie op het verweer van de huisarts, dat klaagster een enorm schandaal maakte aan de balie en er wegens het lopende spreekuur voor hem geen gelegenheid was om voldoende tijd aan haar verzoek te besteden, overwoog het regionaal tuchtcollege dat de arts was gehouden om er zorg voor te dragen dat het gesprek met klaagster op enig ander moment had kunnen worden voortgezet, althans om daar serieuze pogingen toe te doen. Verweerder heeft volgens het tuchtcollege door dit na te laten en ook overige gelijksoortige verzoeken van klaagster te weigeren tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld.

Verweerder is in hoger beroep gegaan tegen de uitspraak. Het centraal tuchtcollege heeft het beroep verworpen. Het centraal tuchtcollege besteedt aandacht aan het recht op inzage c.q. afschrift neergelegd in artikel 7:456 BW. In een situatie als de onderhavige komt het recht op inzage op grond van het artikel toe aan de met het gezag over de minderjarige belaste ouder(s). Het centraal tuchtcollege is van oordeel dat de huisarts (verweerder in eerste aanleg)

zich, toen klaagster zich meldde bij de balie van de praktijk, bewust moest zijn geweest van het gegeven dat klaagster al geruime tijd inzage wenste in het medisch dossier van haar zoon. Vaststaat namelijk dat de huisarts in ieder geval bekend was met één telefoongesprek van klaagster met zijn assistente. Daarnaast heeft de huisarts ter terechtzitting erkend telefonisch contact te hebben gehad met de heer E – die is opgeroepen als getuige in de procedure – over de onderhavige kwestie en heeft de heer E de situatie van klaagster bij brief van 14 mei 2012 aan de huisarts uiteengezet. Het centraal tuchtcollege overweegt dat het de huisarts niet te verwijten valt dat hij tijdens de ontmoeting met klaagster aan de balie kordaat heeft opgetreden om verergering van de situatie op dat moment te voorkomen, van hem had echter wel een meer actieve houding verwacht mogen worden. Dit geldt temeer doordat klaagster ter terechtzitting onweersproken heeft verklaard dat zij tijdens haar bezoek haar legitimatiebewijs en stukken bij zich had waaruit bleek dat zij belast was met het gezag over haar zoon. Het valt de huisarts tuchtrechtelijk te verwijten dat hij klaagster onnodig belemmerd heeft in de verwezenlijking van haar recht op inzage. Het lag op de weg van de huisarts om in de onderhavige situatie de-escalerend op te treden en bij te dragen aan effectuering van het recht van klaagster op inzage van het dossier van haar zoon. De huisarts had hiertoe de stukken van klaagster kunnen kopiëren en een afspraak met haar kunnen maken. Het centraal tuchtcollege acht het hierbij van belang dat de huisarts na het moment waarop klaagster aan de balie van de praktijk verscheen erg lang heeft gewacht met het verstrekken van het dossier van haar zoon.

De opgelegde maatregel is in stand gebleven met verbetering van gronden.

mr. A. Rube

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 20-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:349
Zaaknummer: c2014.076
Wetsartikelen: 7:456 BW en 1:245 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

De onderhavige zaak heeft betrekking op de dossierplicht neergelegd in 7:454 lid 1 BW en het hoofdstuk 'puncties' van de landelijke richtlijn van de Werkgroep Infectiepreventie. In eerste aanleg heeft het regionaal tuchtcollege de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard en verweerder een waarschuwing opgelegd. Het hoger beroep bij het centraal tuchtcollege slaagt gedeeltelijk. De maatregel waarschuwing blijft gehandhaafd.

Klaagster heeft op 4 juni 2011 de huisartsenpost bezocht vanwege pijn van een zwelling ter hoogte van het heiligbeen. De dag erna is klaagster door de dienstdoende huisarts verwezen naar de SEH. Op de SEH is klaagster onderzocht door een arts, verweerder. Verweerder heeft, na overleg met de dienstdoende chirurg die tevens eindverantwoordelijke was, de zwelling tweemaal gepuncteerd. In het verslag is onder andere genoteerd dat 'omdat klaagster “niet nuchter” zou zijn is besloten om klaagster op maandag 6 juni 2011 te opereren'. Deze operatie heeft op de genoemde datum plaatsgevonden en is uitgevoerd door de chirurg. Klaagster verwijt verweerder (i) dat zij klaagsters dossier onzorgvuldig heeft bijgehouden door geen aantekeningen te maken in het dossier van de puncties en het doel en resultaat van de behandeling, (ii) dat zij ten behoeve van de tweede punctie dezelfde (niet schoongemaakte) naald heeft gebruikt en (iii) dat zij geen verder onderzoek heeft verricht na het mislukken van de twee puncties.

Het regionaal tuchtcollege heeft klachtonderdelen 1 en 2 gegrond verklaard en verweerder een waarschuwing opgelegd. Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel heeft het tuchtcollege overwogen dat de arts, bezien in het kader van de dossierplicht, in het medisch dossier aantekening had moeten maken van de twee puncties die zij verricht had. Het verweer van de arts dat het op de SEH (veelal) heel druk is en dat daardoor deze gegevens niet zijn vermeld, disculpeert de arts niet. Klachtonderdeel 1 slaagt in dat opzicht. Het tuchtcollege heeft inzake het tweede klachtonderdeel, betreffende het tweemaal gebruiken van dezelfde naald, overwogen dat ondanks dat deze werkwijze van de SEH gebruikelijk is, deze wel afwijkt van

de landelijke richtlijn van de Werkgroep Infectiepreventie. Het tuchtcollege ziet niet in waarom deze richtlijn in de praktijk niet nageleefd zou kunnen worden. Indien en voor zover de arts meent dat het 'onwerkbaar' of 'niet praktisch' is, ligt het volgens het tuchtcollege op de weg van de arts via de daarvoor geëigende kanalen deze richtlijn op dit onderdeel ter discussie te stellen. Klachtonderdeel 3 is gefaald bij gebreke van enige concrete onderbouwing.

Zowel klaagster (principaal) als verweerder (incidenteel) hebben beroep aangetekend tegen de uitspraak van het regionaal tuchtcollege. Het centraal tuchtcollege sluit zich, ten aanzien van het eerste klachtonderdeel, aan bij het oordeel van het tuchtcollege in eerste aanleg. De arts had aantekening moeten maken van de twee door haar verrichte puncties. Het incidenteel beroep van verweerder tegen de gegrondverklaring van dit klachtonderdeel slaagt derhalve niet. Hetzelfde geldt voor klaagsters beroep tegen de ongegrondverklaring van klachtonderdeel 3. Hierbij stelt het centraal tuchtcollege voorop dat nader onderzoek slechts aangewezen is indien dit van invloed kan zijn op het te bepalen beleid. Op het moment dat de puncties werden verricht stonden zowel de diagnose als het te voeren beleid al vast. Aangezien het doel van de puncties pijnverlichting was (en dus niet diagnostisch onderzoek), bestond voor verweerder geen aanleiding voor het doen van nader onderzoek na het mislukken van de puncties. Ten aanzien van klachtonderdeel 2, het tweemaal gebruiken van dezelfde naald, komt het centraal tuchtcollege tot een ander oordeel dan het tuchtcollege in eerste aanleg. De door het regionaal tuchtcollege genoemde richtlijn ziet volgens het centraal tuchtcollege namelijk niet op de situatie waarbij een al bestaande infectie behandeld wordt. Hierbij is het geïnfecteerde gebied bij de eerste punctie niet bereikt en om die reden is direct een tweede keer gepuncteerd (in een gedesinfecteerde huid). In een dergelijke situatie is het gebruikelijke praktijk dat meerdere keren met dezelfde naald wordt gepuncteerd. Het klachtonderdeel wordt derhalve in beroep ongegrond verklaard. De maatregel waarschuwing blijft gehandhaafd.

mr. A. Rube

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 20-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2014:354
Zaaknummer: c2013.436
Advocaten: R. Schoemaker en C.M.H. Vliet
Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 7:454 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

In de onderhavige zaak staat de waarschijnlijkheidsdiagnose van een radioloog centraal. Het regionaal tuchtcollege heeft de klacht ongegrond verklaard. Klaagster heeft ook een klacht ingediend tegen de internist op wiens verzoek verweerder een follow-up heeft gedaan. Het is derhalve interessant om ook die zaak te lezen: ECLI:NL:TGZREIN:2014:95.

In januari 2011 werd bij klaagster een pancreaskopcarcinoom geconstateerd. Op twee CT-scans, gemaakt in april 2011, voorafgaand aan de operatie die heeft plaatsgevonden in mei 2011 waren geen uitzaaiingen te zien. In juni 2011 volgde een tweede operatie waarna wederom een CT-scan is uitgevoerd. Deze scan toonde geen afwijkingen. Vanaf augustus 2011 is klaagster voor nacontrole en adjuvante therapie behandeld. Op verzoek van de behandelend internist vond op 20 maart 2012 een CT-scan van de buik plaats. De vraagstelling luidde: 'follow-up na radicale resectie pancreas carcinoom'. Het radiologisch beeldmateriaal is beoordeeld door een arts-assistent radiologie en vervolgens besproken met zijn supervisor, verweerster in de onderhavige zaak. De conclusie van de bevindingen luidde: 'Status na PPPD in verband met pancreascarcinoom. In vergelijking met voorgaand onderzoek van 26/06/2011: sterke suspectie op levermetastasen, onveranderd wat prominente klieren mesenteriaal'. Op of omstreeks 4 april 2013 is echter in een ander ziekenhuis vastgesteld, en vervolgens bevestigd door een MRI, dat er geen sprake was van levermetastase. Klaagster verwijt verweerster nu (i) dat zij ten onrechte een interpretatie van de CT-scan heeft gegeven en (ii) dat de CT-scan onjuist is geïnterpreteerd.

Het tuchtcollege oordeelt dat verweerster niet kan worden verweten dat zij niet alleen een beschrijving heeft gegeven van hetgeen de CT-scan liet zien, maar ook een interpretatie heeft gegeven van hetgeen is waargenomen. Het geven van een dergelijke interpretatie, een waarschijnlijkheidsdiagnose, is namelijk onderdeel van de taak van een radioloog. Aan verweerster is gevraagd om een follow-up na radicale resectie pancreas carcinoom. Hierbij is het gebruikelijk dat een beperktere wijze van radiologisch onderzoek wordt verricht dan in het

eerste stadium. Er is gekozen voor een onderzoek van de buik alleen in portaveneuse fase, daarbij is het maken van één scan gebruikelijk. Hierbij heeft verweerster afwijkingen geconstateerd aan de lever. Bij haar waarschijnlijkheidsdiagnose heeft zij in aanmerking genomen: de locatie, de dichtheid en aankleuring, de bij haar bekend zijnde gegevens uit het medisch dossier van klaagster, de algemene prognose van de ziekte en het algemene ziektebeeld. Nu sprake was van een atypische vorm van focale steatose kan verweerster niet worden verweten dat zij als waarschijnlijkheidsdiagnose heeft opgenomen dat sprake was van een ernstige verdenking op levermetastasen. Het feit dat klaagster geen andere klachten had die wezen op levermetastasen en er geen sprake was van tumormarkers, had volgens het tuchtcollege wellicht tot meer alertheid aanleiding kunnen geven. Dit leidt er echter niet toe dat aan de zorgvuldige wijze waarop verweerster tot haar beoordeling is gekomen, moet worden getwijfeld.

Het tuchtcollege verklaart de klacht ongegrond.

mr. A. Rube

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 10-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:94
Zaaknummer: 1477b
Advocaten: M.J.P.M. van de Westerlo en L. Fedder
Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

De onderhavige zaak betreft een klacht ingediend tegen een internist. Klaagster verwijt de internist dat hij de interpretatie van de radioloog eenvoudigweg heeft overgenomen, hij nader onderzoek had moeten doen teneinde vast te stellen of er wel sprake was van uitzaaiingen en dat er bij hem ten onrechte geen twijfels waren gerezen omtrent de diagnose en hij klaagster eenvoudigweg naar de huisarts heeft doorverwezen. Het tuchtcollege heeft de klacht gedeeltelijk gegrond verklaard en verweerder een waarschuwing opgelegd. Klaagster heeft ook een klacht ingediend tegen de betreffende radioloog. Het is interessant om ook die zaak te lezen: ECLI:NL:TGZREIN:2014:94.

In januari 2011 werd bij klaagster een pancreaskopcarcinoom geconstateerd. Op twee CT-scans, gemaakt in april 2011, voorafgaand aan de operatie die heeft plaatsgevonden in mei 2011 waren geen uitzaaiingen te zien. In juni 2011 volgde een tweede operatie, waarna wederom een CT-scan is uitgevoerd. Deze scan toonde geen afwijkingen. Vanaf augustus 2011 is klaagster voor nacontrole en adjuvante therapie behandeld. Op verzoek van verweerder, de behandelend internist, vond op 20 maart 2012 een CT-scan van de buik plaats. De vraagstelling luidde: 'follow-up na radicale resectie pancreas carcinoom'. Het radiologisch beeldmateriaal is beoordeeld door een arts-assistent radiologie en vervolgens besproken met zijn supervisor. De conclusie van de bevindingen luidde: 'Status na PPPD in verband met pancreascarcinoom. In vergelijking met voorgaand onderzoek van 26/06/2011: sterke suspectie op levermetastasen, onveranderd wat prominente klieren mesenteriaal'. De uitslag is op 27 maart 2012 door verweerder aan klaagster meegedeeld. Klaagster heeft hierop aangegeven geen aanvullende behandeling te willen en daarnaast dat zij haar eigen huisarts zou raadplegen in het kader van de nazorg. Verweerder zou namelijk per 1 april 2012 niet meer werkzaam zijn in het betreffende ziekenhuis. Klaagster verwijt verweerder dat (i) hij de interpretatie van de radioloog eenvoudigweg heeft overgenomen en die bevindingen, te weten uitzaaiingen, als vaststaand aan klaagster heeft meegedeeld, (ii) hij nader onderzoek had

moeten doen teneinde vast te stellen of er wel sprake was van uitzaaiingen en (ii) er bij verweerder ten onrechte geen twijfels waren gerezen omtrent de diagnose en hij klaagster eenvoudigweg naar de huisarts heeft doorverwezen.

Het tuchtcollege oordeelt ten aanzien van het eerste klachtonderdeel dat zij niet kan vaststellen dat verweerder de conclusie van de radioloog eenvoudigweg heeft overgenomen. Verweerder heeft aangegeven dat hij de conclusie van de radioloog, de medische voorgeschiedenis van klaagster en de literatuur bestudeerd heeft. Aangezien dit ook niet door klaagster is bestreden, dient volgens het tuchtcollege aangenomen te worden dat verweerder zelfstandig tot het oordeel is gekomen dat sprake was van levermetastasen.

Ten aanzien van het tweede en derde klachtonderdeel overweegt het tuchtcollege dat verweerder enige twijfel had kunnen en moeten hebben met betrekking tot de uitslag van de CT-scan. Voorafgaand aan de CT-scan was er namelijk geen klinische verdenking op levermetastasen, verweerder was zelf ook verrast door de uitslag, er was slechts een CT-scan gemaakt in de portaveneuze fase, er was geen sprake van toename van tumormarkers, er waren afwijkende laboratoriumonderzoeken, met name leverfuncties, en er waren ook geen klinische verschijnselen bij klaagster die konden wijzen op uitzaaiingen. Ondanks dat deze twijfel niet direct aanleiding behoefde te zijn tot nader onderzoek, zoals het nemen van een biopt, had het wel op de weg van verweerder gelegen een aantal controlemaatregelen te nemen. Verweerder had een vangnet kunnen creëren in het gesprek met klaagster en haar partner, er had een controleafspraak gemaakt kunnen worden over een aantal maanden en ook de huisarts had nader geïnformeerd moeten worden. Het tuchtcollege weegt hierbij mee dat verweerder de dag na het consult niet meer werkzaam zou zijn in het betreffende ziekenhuis. Aangezien verweerder heeft nagelaten enige controlemaatregelen te nemen, is het tuchtcollege van oordeel dat de klacht gedeeltelijk gegrond is en de maatregel van waarschuwing moet worden opgelegd.

mr. A. Rube

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 10-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:95
Zaaknummer: 1477a
Advocaten: M.J.P.M. van de Westerlo en M. van der Graaf
Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

CrisisCare/Achmea c.s.

Spoedeisend belang CrisisCare ontbreekt, omdat Achmea c.s. vergoedingspercentage niet-gecontracteerde zorg hebben verhoogd naar 75.

CrisisCare is een GGZ-instelling die onder andere zorg verleent aan verzekerden van Achmea en haar labels ('Achmea c.s.'). CrisisCare heeft geen contract met Achmea c.s. Voor de zorg die CrisisCare aan de naturaverzekerden van Achmea c.s. levert, vergoeden Achmea c.s. zestig procent van het tarief dat CrisisCare daarvoor in rekening brengt.

CrisisCare heeft de voorzieningenrechter verzocht Achmea c.s. – kort gezegd – te gebieden tachtig procent van het tarief te vergoeden, nu Achmea c.s. in strijd zouden handelen met artikel 13 Zorgverzekeringswet ('Zvw') omdat een vergoedingspercentage van zestig een feitelijke hinderpaal vormt voor naturaverzekerden om zorg te betrekken bij CrisisCare en voor CrisisCare om die zorg te blijven leveren. De voorzieningenrechter heeft die vordering afgewezen. Tegen dat oordeel komt CrisisCare in beroep.

Het hof stelt vast dat Achmea c.s. naar aanleiding van het arrest van de Hoge Raad d.d. 11 juli 2014 (ECLI:NL:HR:2014:1646) hun vergoedingenbeleid voor niet-gecontracteerde zorg in de GGZ hebben gewijzigd. Zij vergoeden thans 75 procent van het marktconforme tarief voor door CrisisCare geleverde zorg.

Het hof oordeelt dat de vorderingen van CrisisCare daarmee spoedeisend belang ontberen, omdat CrisisCare niet aannemelijk heeft kunnen maken waarom een verschil van vijf procentpunt in het vergoedingspercentage tot een feitelijke hinderpaal leidt voor de potentiële cliënten van CrisisCare om haar als zorgaanbieder in te huren en dit verschil tot een nijpende financiële situatie van CrisisCare zelf leidt.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de voorzieningenrechter.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 18-11-2014
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2014:8895
Zaaknummer: 200.149.533
Advocaten: F.A.M. Knuppe en T.R.M. van Helmond
Wetsartikelen: 13 Zvw

RECHTSPRAAK

NVZA/directeur

Ontbinding arbeidsovereenkomst met zieke bureaudirecteur. Geen reflexwerking opzegverbod, want verstoorde verhouding met medewerkers staat terugkeer c.q. re-integratie in de weg. Ontbindingsvergoeding C=0,5, want werkgever is nalatig geweest en werknemer had affectieve relatie met zakelijke relatie moeten melden.

Werkneemster, geboren op 17 november 1963, is op 1 september 2012 als bureaudirecteur in dienst getreden van NVZA, de belangenvereniging voor ziekenhuisapothekers. Het laatstgenoten loon bedroeg € 8700 bruto per maand. Per september 2013 trad een nieuwe voorzitter van het bestuur aan. De relatie met hem werd gaandeweg slecht. Ook de relatie met vier van de vijf bureaumedewerkers werd gaandeweg slecht. De bureaudirecteur was onder andere belast met het onderzoeken en voorbereiden van een voorgenomen verhuizing van het kantoor. Daarbij liet zij zich adviseren door een adviesbureau van een goede vriend van haar, de heer X.

Begin oktober 2013 heeft werkneemster aan het bestuur van NVZA gemeld dat haar echtgenoot al geruime tijd aan een ongeneeslijke spierziekte leed(ALS). In verband hiermee is het haar vanaf begin 2014 toegestaan om minder op kantoor, en meer vanuit huis, te werken. Op 5 juni 2014 heeft zij zich, vanwege de door de ziekte van haar man belaste thuissituatie, mede op advies van de bedrijfsarts voor vijftig procent arbeidsongeschikt gemeld. Op 23 juni 2014 heeft zij zich volledig ziek gemeld. In de tweede helft van juli 2014 is NVZA tussen spullen op de werkkamer van de bureaudirecteur gestuit op WhatsApp-, e-mail- en sms-correspondentie tussen haar en de eigenaar van het adviesbureau, de heer X. Deze berichten hebben een uitgesproken seksuele inhoud en suggereren ontmoetingen tussen beiden. Tevens rezen er vragen over veel en luxueuze hotelovernachtingen in Den Haag en andere onduidelijke uitgaven.

Op 29 juli 2014 is werkneemster op staande voet ontslagen vanwege verduistering, niet herleidbare uitgaven en het op grove wijze veronachtzamen van de plichten als bureaudirecteur door een (geheime) seksuele relatie te onderhouden met een zakelijke relatie

van de NVZA, welke zakelijke relatie facturen heeft verzonden (en betaald gekregen) die ver boven een aanvankelijk uitgebrachte offerte uitgingen. NVZA heeft op 4 augustus 2014 voor alle zekerheid een voorwaardelijk verzoekschrift ingediend en naast de hiervoor genoemde dringende redenen, subsidiair, aangevoerd dat werkneemster tekort is geschoten in de uitoefening van haar functie van bureaudirecteur en dat zij niet in staat is gebleken het NVZA-bureau te leiden en een niet te repareren onwerkbare situatie is ontstaan, die aan een terugkeer in de weg staat. Voorts is door haar handelwijze het vertrouwen ernstig en onherstelbaar geschonden.

Op 18 augustus 2014 is de echtgenoot van werkneemster aan de gevolgen van ALS overleden. Zij is met vier opgroeiende kinderen achtergebleven. Op 30 september 2014 heeft werkneemster een kort gedingprocedure gestart en loonbetaling en wedertewerkstelling gevorderd. Op de zitting van 6 oktober 2014 is werkneemster wegens ziekte niet verschenen. De behandeling vond uiteindelijk plaats op 3 november 2014. Ook op de zitting van 3 november 2014 is werkneemster wegens ziekte niet verschenen. De gemachtigden van partijen hebben de standpunten nader toegelicht. Volgens haar is het ontslag ten onrechte gegeven, omdat er geen dringende redenen zijn. Verder beriep ze zich in de ontbindingsprocedure op de reflexwerking van het opzegverbod tijdens de eerste twee ziektejaren en betwistte zij de door NVZA aan het ontbindingsverzoek ten grondslag gelegde dringende en gewichtige redenen. Zij betwistte dat zij met de heer X een affectieve of seksuele relatie heeft gehad en ze gaf aan dat ze haar functie kon voortzetten.

In de kort gedingprocedure worden uiteindelijk de eisen van werkneemster afgewezen, omdat de kantonrechter de arbeidsovereenkomst (voorwaardelijk) ontbindt.

In de ontbindingsprocedure oordeelt de kantonrechter als volgt. Allereerst dient onderzocht te worden of het ontbindingsverzoek verband houdt met een opzegverbod. Het opzegverbod is een zogenoemd ‘tijdens’-verbod, dat ook geldt voor opzeggingen die geen verband houden met de ziekte. Anderzijds bestaat geen of minder reden voor toekenning van reflexwerking aan het opzegverbod tijdens ziekte als ontbinding wordt verzocht op zodanige gronden dat op voorhand uitgesloten is dat de werknemer na herstel herplaatst kan worden. Nu NVZA onder meer heeft aangevoerd dat de verstoring van de werkrelatie tussen werkneemster en de bureaumedewerkers zich tegen haar terugkeer als bureaudirecteur verzet, hangt de uitkomst van dit geding (mede) af van het antwoord op de vraag of er een gerede kans bestaat dat deze werkrelatie nog kan worden gerepareerd. Daarom komt geen reflexwerking toe aan het opzegverbod tijdens ziekte en kan de kantonrechter overgaan tot een inhoudelijke beoordeling.

NVZA voert als dringende reden tot ontbinding aan dat werkneemster voor NVZA zaken heeft

gedaan met de heer X, zonder het bestuur erover in te lichten dat zij met hem een affectieve en seksuele relatie onderhield. Werkneemster heeft deze relatie weliswaar betwist, maar in dit geding moet het er op grond van de tekst en connotatie van de tussen werkneemster en de heer X gewisselde WhatsApp-, e-mail- en sms-berichten voor worden gehouden dat er ten tijde van het aangaan en de uitvoering van de aan het adviesbureau van de heer X opgedragen werkzaamheden in het kader van de voorgenomen verplaatsing van het NVZA-kantoor een intieme, meer dan uitsluitend zakelijke, relatie tussen beiden heeft bestaan. Gezien haar directeursfunctie en de daaruit voortvloeiende verantwoordelijkheden heeft zij redelijkerwijs moeten beseffen dat zij er bij het bestuur tijdig melding van had dienen te maken dat tussen haar en X een meer dan zakelijke verhouding bestond. Door dit na te laten heeft zij de schijn van belangenverstrengeling gewekt en aanleiding gegeven voor het vermoeden dat het bedrijf van X voor de opgedragen werkzaamheden een hogere vergoeding heeft ontvangen dan anders het geval zou zijn geweest. Nog los van de vraag of NVZA inderdaad financieel is benadeeld, treft zij hiervan een ernstig verwijt. De kantonrechter overweegt echter dat een afweging van de aard en ernst van het gemaakte verwijt tegen haar persoonlijke omstandigheden tot de slotsom leidt dat van een dringende reden voor ontslag op staande voet, en – daarmee – van een dringende reden voor ontbinding, geen sprake is. Vaststaat dat in de periode dat van werkneemster, gezien haar directeursfunctie en de daarmee samenhangende verantwoordelijkheid, mocht worden verwacht dat zij het bestuur over haar privérelatie met de heer X inlichtte haar echtgenoot lijdende was aan een ongeneeslijke spierziekte. Dat zij hierdoor thuis onder grote druk stond, is alleszins begrijpelijk. Ook op haar werk, in de relatie met de bureaumedewerkers, stond werkneemster bloot aan spanningen. Zij werd geconfronteerd met veel verzet tegen haar persoon en met grote weerstand tegen de door haar door te voeren organisatorische veranderingen. Onder deze omstandigheden kan niet worden gezegd dat sprake was van een dringende reden voor ontbinding.

Voor wat betreft de hotelovernachtingen laat de kantonrechter in het midden of werkneemster samen met X in het hotel heeft verbleven, nu niet is gesteld dat het gestelde verblijf van hem aldaar tot hogere kosten heeft geleid dan wanneer werkneemster alleen in het hotel had overnacht. Het gaat NVZA nu eenmaal niet aan met wie werkneemster haar vrije tijd doorbrengt. In de arbeidsrelatie tussen NVZA en werkneemster is slechts van belang of zij de kosten van de hotelovernachtingen met de creditcard van NVZA heeft mogen voldoen. Tussen partijen is niet in geschil dat werkneemster het recht heeft om op kosten van NVZA een hotelovernachting te gebruiken. Door NVZA is niet aangetoond dat een en ander niet werkgerelateerd was. Dit verwijt treft dus geen doel.

Subsidiair heeft NVZA de verzochte ontbinding gegrond op veranderingen in de omstandigheden, hierin bestaande dat zij de voor haar functie vereiste capaciteiten en

vaardigheden ontbeert, dat zij haar bevoegdheden heeft overschreden en dat er door haar verwijtbare toedoen en nalaten op het NVZA-bureau een onwerkbare situatie is ontstaan die niet kan worden hersteld. Ook zou het bestuur het vertrouwen in haar hebben verloren.

De kantonrechter is het niet eens met NVZA dat werkneemster niet geschikt is voor de functie. De indruk ontstaat dat werkneemster weliswaar niet steeds voldoende rekening heeft gehouden met de gevoeligheden die haar komst en de op stapel staande veranderingen bij de bureaumedewerkers wekten, maar tevens dat haar door het bestuur te weinig steun en dekking is geboden. Tekenend in dat verband is dat het bestuur in maart 2014, toen dat opportuun leek, heeft nagelaten een onafhankelijke mediator in te schakelen en dat het bestuur in juli 2014 – toen de situatie verder was geëscaleerd – onvoldoende autonoom is opgetreden en zich voornamelijk door de opstelling van bureaumedewerkers heeft laten bepalen.

Wel treft werkneemster een ernstig verwijt, waar zij heeft nagelaten het bestuur tijdig te informeren over haar privérelatie met de heer X. Hierdoor is de schijn van belangenverstrengeling ontstaan, die zij gezien haar positie en verantwoordelijkheid beslist had moeten vermijden. Het spreekt niet in het voordeel van werkneemster dat zij er ook in dit geding geen blijk van heeft gegeven in te zien dat zij niet heeft gehandeld zoals van haar mocht worden verwacht. Dit verklaart mede dat het bestuur geen vertrouwen meer in haar heeft.

Werkneemster heeft niet gemotiveerd betwist dat de onderlinge verhouding tussen haar en een meerderheid van de bureaumedewerkers inmiddels zodanig ernstig is verstoord dat niet mag worden verwacht dat nog kan worden gewerkt aan een herstel. Mede gezien haar vooraanstaande positie binnen NVZA, die meebrengt dat zij aan een niet altijd beïnvloedbaar afbreukrisico onderhevig is, heeft dit tot gevolg dat aan de arbeidsovereenkomst van partijen een einde moet komen en dat van NVZA niet kan worden gevergd het dienstverband te laten voortduren in afwachting van haar herstel en re-integratie (in het eerste of tweede spoor).

De arbeidsovereenkomst van partijen wordt daarom (voorwaardelijk) ontbonden, en wel met ingang van 1 december 2014.

Omdat de kwestie van de belangenverstrengeling, en de daarmee samenhangende vertrouwensbreuk met het bestuur, aan werkneemster is te wijten en de samenwerkingsproblemen met de bureaumedewerkers aan NVZA is te wijten, kent de kantonrechter een vergoeding toe gebaseerd op de kantonrechterformule met drie gewogen dienstjaren en een correctiefactor van c=0,5, te weten € 15.000 bruto.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 17-11-2014
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2014:5898
Zaaknummer: 3305024 UE VERZ 14-489
Advocaten: G. de Gelder en A.M. Wuisman

RECHTSPRAAK

KNGF/NZa

Is brief van NZa aan KNGF een besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb?

Het Koninklijk Nederlands Genootschap voor Fysiotherapie ('KNGF') heeft de NZa bij brief de vraag voorgelegd of een aantal gedragingen van zorgverzekeraars in overeenstemming is met de Zorgverzekeringswet en de Wet marktordening gezondheidszorg ('Wmg'). Het betreft vijf gedragingen: de hoogte van restitutietarieven, het beperken van de wettelijke aanspraak op bepaalde vormen van gespecialiseerde fysiotherapie, voorwaarden van de zorginkoopovereenkomsten, de onderbouwing van tarieven en het loslaten van landelijke kwaliteitsindicatoren. De NZa heeft de vragen beantwoord, waarop KNGF bezwaar heeft gemaakt. KNGF heeft de NZa daarbij verzocht in te stemmen met rechtstreeks beroep bij het CBb. De NZa heeft daarmee ingestemd.

De NZa stelt dat haar brief als geheel moet worden beschouwd en dat die brief geen besluit is, zodat het beroep van KNGF niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Het CBb oordeelt ten aanzien van het onderwerp 'het beperken van de wettelijke aanspraak op bepaalde vormen van gespecialiseerde fysiotherapie' dat het hier een voldoende concreet handhavingsverzoek aangaande de overtreding van artikel 35 Wmg betreft. Het is derhalve op te vatten als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 lid 3 Awb. De brief van de NZa is derhalve een besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb. Ten aanzien hiervan oordeelt het CBb dat het door zorgverzekeraars in zorginkoopovereenkomsten opnemen van de bepaling dat een manueel therapeut de tiende en volgende zitting als reguliere zitting moet declareren niet in strijd is met de Wmg, omdat de manueel therapeut ook een regulier fysiotherapeut is en om die reden ook het tarief voor een reguliere zitting mag gebruiken. Het CBb verklaart het beroep ongegrond.

Het CBb oordeelt ten aanzien van het onderwerp 'de hoogte van restitutietarieven' dat de reactie van de NZa niet is aan te merken als een publiekrechtelijke rechtshandeling, omdat met de reactie geen rechtsgevolgen zijn beoogd, noch dat die daaruit voortvloeien. De reactie is derhalve geen besluit in de zin van artikel 1:3 lid 1 Awb. Het CBb verklaart het KNGF ten

aanzien hiervan niet-ontvankelijk.

Het CBb oordeelt ten aanzien van de onderwerpen 'voorwaarden van de zorginkoopovereenkomsten', 'de onderbouwing van tarieven' en 'het loslaten van landelijke kwaliteitsindicatoren' dat KNGF daar heeft verzocht om een besluit van algemene strekking, welk verzoek door de NZa is afgewezen. Ingevolge artikel 8:3 sub a Awb jo. artikel 6:2 Awb kan daartegen geen beroep worden ingesteld. Het CBb verklaart het KNGF ten aanzien hiervan niet-ontvankelijk.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven
Datum uitspraak: 30-10-2014
ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:415
Zaaknummer: AWB 12/987
Advocaten: J.F. Schutte, J.J. Rijken en M.A.M. Verduijn
Wetsartikelen: 1:3 lid 1 Awb, 1:3 lid 3 Awb, 35 Wmg en 8:3 sub a Awb

RECHTSPRAAK

Collectief Lucas Andreas/NZa

Beheermodel honoraria vrijgevestigd medisch specialisten op zichzelf niet onrechtmatig.

De minister van VWS heeft de NZa een aanwijzing gegeven waarin voor het jaar 2012 een macrobudget voor de honoraria van vrijgevestigd medisch specialisten beschikbaar is gesteld van € 2029,7 miljoen. Dat macrobudget vormt de basis van het door de NZa in 2012 per instelling voor medisch specialistische zorg vast te stellen omzetplafond voor de aldaar werkzame vrijgevestigd medisch specialisten tezamen. De NZa heeft ter uitvoering van de aanwijzing de Beleidsregel Beheersmodel honoraria vrijgevestigd medisch specialisten (BR/CU-2100) ('de Beleidsregel') vastgesteld.

Op basis van de Beleidsregel heeft de NZa voor het collectief van de in Stichting Lucas Andreas Ziekenhuis werkzame vrijgevestigd medisch specialisten ('het Collectief') voor 2012 een honorariumomzetplafond van € 15.967.236 vastgesteld. Het Collectief heeft daartegen bezwaar gemaakt, dat door de NZa ongegrond is verklaard. Het collectief heeft daartegen beroep ingesteld, omdat het vindt dat bij de vaststelling van het honorariumomzetplafond 2012 ten onrechte het jaar 2009 als basisjaar is genomen en eveneens ten onrechte ten opzichte van dat basisjaar een gemiddelde korting van twintig procent is gehanteerd.

Het CBb oordeelt dat, gelet op de aan de NZa toekomende beleidsruimte, het beheersmodel op zichzelf niet onrechtmatig is te achten. De keuze voor het basisjaar 2009 is tot stand gekomen na uitvoerig overleg met onder andere de Nederlandse Vereniging van Ziekenhuizen en de Orde van Medisch Specialisten. Voorts was 2009 het meest recente jaar waarover op basis van de gegevensuitvraag gecontroleerde omzetcijfers van ziekenhuizen beschikbaar waren. Verder is bij de invoering van een nieuw beheersmodel een zekere mate van abstractie tussen instellingen onvermijdelijk. De enkele omstandigheid dat zich bij een bepaalde instelling nadelige gevolgen voordoen kan niet de conclusie rechtvaardigen dat het beheersmodel in zijn algemeenheid onrechtmatig is.

Het CBb verklaart het beroep ongegrond.

mr. drs. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven
Datum uitspraak: 30-10-2014
ECLI: ECLI:NL:CBB:2014:417
Zaaknummer: AWB 12/1108
Advocaten: J.G. Sijmons, J.J. Rijken en M.A.M. Verduijn
Wetsartikelen: 50 Wmg

RECHTSPRAAK

Kinderopvang 't 't Zonnehoekje B.V./stagiaire

Stagiaire die na onderbreking BBL-traject weer overgaat tot werkhervatting is niet werkzaam op basis van een arbeidsovereenkomst. Instructiebevoegdheid werkverschaffer geldt ook jegens vrijwilligers.

Appellante was werkzaam als stagiaire en vanwege een onderbreking vanwege zwangerschap/bevalling wordt enkele jaren later opnieuw een stage aangeboden. Na enkele maanden krijgt appellante een arbeidsovereenkomst aangeboden. Appellante weigert die met als reden dat reeds vanaf de aanvang van de tweede stageperiode een arbeidsovereenkomst is ontstaan. Het hof oordeelt dat weliswaar sprake was van een gezagsverhouding, maar dat dat ook geldt in de relatie met stagiaires en dat er geen plicht was om te verschijnen (appellante bleef regelmatig weg) en dat er ook geen loon was overeengekomen. Kortom: geen arbeidsovereenkomst.

Appellante en 't Zonnehoekje hebben op 10 november 2008 een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd gesloten op grond waarvan appellante per 1 december 2008 in dienst is getreden als pedagogisch medewerker. Het ging daarbij om een zogenoemde Beroeps Begeleidende Leerwegplek ('BBL-plek'), waarbij appellante in het kader van haar opleiding een leerstage volgde. Daarbij gold een proeftijd van twee maanden. Deze 'bijzondere' arbeidsovereenkomst is tijdens de proeftijd beëindigd wegens zwangerschap van werkneemster. Enkele jaren daarna is appellante weer bij 't Zonnehoekje aan de slag gegaan. Zij heeft in de periode van 17 januari 2011 tot 1 mei 2011 gewerkt bij 't Zonnehoekje. Hiervoor is geen schriftelijke overeenkomst en zij heeft over deze periode geen loon ontvangen. 'T Zonnehoekje heeft een schriftelijke arbeidsovereenkomst opgesteld en ondertekend ten behoeve van een BBL-plek voor appellante met als ingangsdatum 1 mei 2011. Appellante is niet akkoord gegaan met deze door 't Zonnehoekje aangeboden arbeidsovereenkomst en stelt dat zij reeds met ingang van 17 januari een arbeidsovereenkomst heeft en recht heeft op loon. 'T Zonnehoekje bestrijdt dit met de stelling dat zij per 17 januari 2011 bovenformatief werkhervatting is gaan doen, maar niet als werkneemster en zeker niet tegen beloning. De kantonrechter heeft geoordeeld dat er geen arbeidsovereenkomst is en appellante ging daartegen in beroep.

Het hof oordeelt als volgt. Onder meer uit e-mailberichten tussen appellante en 't Zonnehoekje blijkt dat het appellante duidelijk moet zijn geweest dat appellante in de periode van 17 januari tot 1 mei 2011 uitsluitend als stagiaire werkzaam was en niet krachtens een arbeidsovereenkomst. Dat is ook af te leiden uit de wijze waarop appellante zich gedurende die periode heeft gedragen. Appellante heeft niet gemotiveerd weersproken dat 't Zonnehoekje, teneinde haar in staat te stellen haar opleiding (vanaf 17 januari 2011) te hervatten, haar zo veel mogelijk (als onbetaald stagiaire) had ingeroosterd, en dat appellante slechts viermaal daadwerkelijk is verschenen op het werk, waarbij zij eenmaal ook nog de middag is weggeweest omdat er bij haar was ingebroken, en dat zij alle andere dagen dat zij was ingeroosterd bij 't Zonnehoekje in de periode van 17 januari tot eind april 2011 niet is verschenen, veelal zonder enig bericht. Voor zover appellante heeft aangevoerd dat 't Zonnehoekje aan haar instructies heeft gegeven omtrent de wijze van ziekmelding, inroostering, opname van vakantiedagen en ruilen van ingeroosterde dagen en dat dergelijke instructies passen bij de instructiebevoegdheid van een werkgever tegenover een werknemer maar geen basis hebben in de verhouding met een onbetaalde vrijwilliger, overweegt het hof dat feit van algemene bekendheid is dat ook voor vrijwilligers bepaalde regels op de bedoelde gebieden dienen en plegen te gelden, omdat een organisatie zonder het bestaan en de handhaving van dergelijke regels nu eenmaal niet kan functioneren. Het hof wijst de vorderingen van appellante af.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 14-10-2014
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4325
Zaaknummer: 200.117.320-01
Advocaten: M.C. Spil en S.N.M. van Paassen-Pasch

RECHTSPRAAK

Amsterdamse Trombosedienst en Artsenlaboratorium/bestuurder

Ontslag bestuurder stichting wegens wanbeleid. Bestuurder dient schadevergoeding aan werkgever te betalen.

Een bestuurder van een stichting wordt ontslagen wegens wanbeleid (verstrekken leningen tegen adviezen RvT in, ten onrechte volledig doorbetalen verzekeringsgelden aan derde, overtreden nevenactiviteitenbeding) en de stichting vordert van hem bijna € 2 miljoen schadevergoeding. Het hof oordeelt uiteindelijk dat het ontslag terecht is gegeven en dat de bestuurder wegens dat wanbeleid een schadevergoeding van ruim € 370.000 moet betalen.

Werkgever, verder te noemen 'ATAL', is een stichting zonder winstoogmerk, die diagnostische en ondersteunende werkzaamheden verricht voor de eerstelijnsgezondheidszorg, zoals huisartsen en verloskundigen. Per 1 augustus 2007 is werknemer, huisarts, bij werkgever in dienst getreden als directeur. Met ingang van 1 oktober 2007 is hij benoemd tot bestuurslid van werkgever. Vanaf april 2009 was hij voorzitter en enig bestuurslid. Volgens haar statuten heeft werkgever naast het bestuur een raad van toezicht. Deze raad benoemt, schorst en ontslaat het bestuur en is onder andere belast met het toezicht op het bestuur, het geven van voorafgaande goedkeuring aan bepaalde besluiten van het bestuur betreffende fusies, affiliaties en samenwerkingsvormen met andere instellingen en het bepalen van het beleid (samen met het bestuur).

Werknemer is ontslagen omdat hij het vertrouwen van de raad van toezicht heeft verloren door, aanvankelijk zonder overleg met de raad van toezicht, een aanmerkelijke geldlening (ruim € 800.000) aan Huisartsenlaboratorium en Trombosedienst Westfriesland (verder te noemen 'STAT') te verstrekken en daarna voor nog eens € 750.000 aan leningen te blijven verstrekken, ondanks de uitdrukkelijke wens van de raad van toezicht de schulden niet verder op te laten lopen. Met STAT, een stichting zonder winstoogmerk die soortgelijke diensten verricht als ATAL, bestond sinds 2008 een operationele samenwerking. De bedoeling was dat deze operationele samenwerking zou uitmonden in een bestuurlijke fusie. STAT verkeerde in financiële moeilijkheden en benodigde daarom deze leningen. Deze leningen zijn oninbaar

geworden omdat STAT uiteindelijk failleerde. De schuld bedroeg uiteindelijk ruim € 320.000. Voorts zou werknemer het nevenactiviteitenbeding hebben overtreden door tijdens dienstverband voor ten minste € 260.000 aan additionele werkzaamheden voor andere opdrachtgevers te verrichten. Ook stelde ATAL dat werknemer ten onrechte verzekeringsgelden aan STAT had doorbetaald. Die kwestie had betrekking op de situatie dat STAT bij patiënten bloed prikte en dat bloed naar ATAL vervoerde, waarna ATAL de bloedmonsters onderzocht, diagnosticeerde, en een medisch advies opstelde dat werd doorgegeven aan artsen of patiënten. ATAL declareerde dat alles aan verzekeraars en door toedoen van werknemer werden die verzekeringsgelden volledig doorbetaald aan STAT.

Werknemer stelt zich op het standpunt dat het ontslag niet rechtsgeldig is en vordert herstel van de dienstbetrekking, rectificatie en schadevergoeding.

Omgekeerd vordert werkgever schadevergoeding van bijna € 2 miljoen van werknemer wegens het voeren van wanbeleid (art. 2:9 BW). Dit bedrag bestond uit ten onrechte aan STAT doorbetaalde verzekeringsgelden, de restantschuld van ruim € 320.000 en advocaten- en accountantskosten.

Het hof oordeelt als volgt. Terecht heeft de rechtbank geoordeeld dat de vorderingen van werknemer worden afgewezen. Het ontslag is terecht gegeven. De raad van toezicht van werkgever heeft zorgvuldig gehandeld en heeft daarbij voldoende rekening gehouden met de belangen van werknemer. Aan het ontslagbesluit is een uitgebreid onderzoek voorafgegaan door PWC. Het beginsel van hoor en wederhoor is daarbij in ruime mate toegepast. Dat de raad van toezicht werknemer hangende het onderzoek heeft geschorst, valt de raad, zoals de rechtbank terecht overweegt, niet te verwijten. Ook naar het oordeel van het hof kan het schorsingsbesluit de toets der kritiek doorstaan. Het verstrekken van de geldlening tegen de instructies van de raad van toezicht in en de nevenactiviteiten en het buitensporige declaratiegedrag zijn voldoende gronden voor een ontslag.

Verder overweegt het hof dat van aansprakelijkheid van werknemer als bestuurder slechts sprake kan zijn als hij is tekortgeschoten in de hem opgedragen taak en hem daarvan een ernstig verwijt kan worden gemaakt, hetgeen moet worden beoordeeld aan de hand van alle omstandigheden van het geval. Van een zwaarwegende omstandigheid is in beginsel sprake als de bestuurder heeft gehandeld in strijd met statutaire bepalingen die beogen de rechtspersoon te beschermen, bijvoorbeeld door voor bepaalde rechtshandelingen de goedkeuring van het toezichthoudend orgaan voor te schrijven. Het hof komt tot de conclusie dat sprake is van wanbeleid.

De rechtbank had reeds geoordeeld dat werknemer de leningen op eigen houtje heeft verstrekt

zonder de raad van toezicht hierin te kennen en dat hem dat ernstig verweten kan worden (wanbeleid). Omdat echter vanwege allerlei andere financiële transacties en rekening-courantverhoudingen niet duidelijk is of die leningen zijn afgelost en de rekening-courantschuld ten gevolge van andere financiële verplichtingen is ontstaan wijst de rechtbank deze vordering tot schadevergoeding af. Daartegen gaat ATAL niet bij het hof in beroep.

De rechtbank had de gevorderde vergoeding van accountantskosten van ruim € 58.000 toegewezen en de gevorderde vergoeding voor advocaatkosten afgewezen. In hoger beroep bleef dat gehandhaafd.

De rechtbank had de vergoeding voor het ten onrechte doorbetalen van verzekeringsgelden volledig afgewezen. ATAL ging daartegen in beroep. Naar het oordeel van het hof staat vast dat ATAL relevante werkzaamheden heeft uitgevoerd en dat ATAL daarvoor een vergoeding zou behoren te krijgen. Een redelijk handelend bestuurder zou volgens het hof hebben bewerkstelligd dat een daarmee overeenkomend percentage van de ontvangen vergoedingen ten goede van ATAL zou zijn gekomen en het is werknemer ernstig te verwijten dat hij dat heeft nagelaten. Het hof vindt het redelijk dat een bedrag van € 371.100 door ATAL aan STAT zou zijn berekend en veroordeelt werknemer om dat bedrag aan werkgever te betalen wegens het gevoerde wanbeleid.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Gerechtshof Amsterdam
Datum uitspraak: 30-09-2014
ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2014:4036
Zaaknummer: 200.122.480-01
Advocaten: M.P.H. Sanders en P.F. Keuchenius
Wetsartikelen: artikel 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Max Kinderopvang/bestuurder

Ontslag bestuurder bij een kinderopvangorganisatie vanwege bedrijfseconomische redenen met een vergoeding gelijk aan c=0,5.

De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst met een bestuurder vanwege bedrijfseconomische redenen en geeft aan dat dit in de risicosfeer van de werkgever ligt. In de arbeidsovereenkomst is ook nog eens opgenomen dat in zo'n situatie een vergoeding conform de neutrale kantonrechtersformule wordt toegekend. Toch kent de kantonrechter niet de neutrale vergoeding toe. Omdat werkgever (kinderopvangorganisatie) weinig middelen heeft en werkneemster geruime tijd arbeidsongeschikt is geweest en lange tijd niet heeft gewerkt en andere werknemers die hebben moeten afvloeien geen vergoeding hebben gekregen, kent de kantonrechter, met een verwijzing naar de WNT, een vergoeding toe gelijk aan c=0,5.

Werkneemster is op 1 augustus 2001 in dienst getreden van Stichting Max Kinderopvang als lid van de Raad van Bestuur tegen een salaris van laatstelijk € 8155,62 bruto per maand. In de arbeidsovereenkomst is opgenomen dat als de overeenkomst eindigt op initiatief van Max, dan wel onder omstandigheden of door handelen dat voor rekening en risico van Max dient te komen, zonder dat dit ontslag zijn uitsluitende of voornaamste reden vindt in handelingen of nalatigheid van werkneemster, werkneemster gerechtigd zal zijn tot een vergoeding analoog aan de zogenaamde neutrale kantonrechtersformule. De eventuele door de kantonrechter toe te kennen schadevergoeding is met de in dit artikel genoemde schadevergoeding verrekenbaar in die zin dat indien de kantonrechter een hogere of lagere schadevergoeding bepaalt de werkgever dit verschil aan de in het vorige lid bepaalde schadevergoeding toevoegt of hierop in mindering brengt.

Op 19 april 2012 is werkneemster voor vijftig procent uitgevallen. Op 28 augustus 2012 is zij volledig ziek gemeld. In de arbeidsdeskundige rapportage van 12 juni 2013 is geconcludeerd dat de functie passend is, maar dat zij niet in staat is deze bij Max uit te voeren. Bij een andere werkgever kan dit wel. Er zijn geen alternatieve functies bij Max beschikbaar. De arbeidsdeskundige heeft voorts geadviseerd in overleg te treden voor het inschakelen van een bemiddelingsbureau om outplacement in gang te zetten. Werkneemster is op 20 september 2013 weer hersteld gemeld.

Op 4 oktober 2013 heeft Max het UWV verzocht om een vergunning te verlenen voor het ontslag op grond van bedrijfseconomische omstandigheden. Het UWV heeft in haar beslissing van 11 december 2013 overwogen dat voldoende aannemelijk was gemaakt dat sprake is van een bedrijfseconomische noodzaak tot ingrijpen in de organisatie. Het UWV is echter van mening dat niet duidelijk is geworden dat de arbeidsplaats zou vervallen, omdat ook na de reorganisatie nog steeds sprake zal zijn van een bestuurder. Het UWV heeft de ontslagaanvraag daarom geweigerd.

Max heeft vervolgens de kantonrechter verzocht de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens gewichtige redenen, zonder toekenning van een vergoeding. De gewichtige redenen bestaan uit bedrijfseconomische omstandigheden, het feit dat werkneemster niet binnen Max herplaatst kan worden en het feit dat werkneemster onbevoegd handelingen verricht heeft (aangaan van huurverplichtingen).

De kantonrechter oordeelt als volgt.

Het disfunctioneren betreft volgens Max het aangaan van twee huurovereenkomsten, terwijl werkneemster hiertoe niet bevoegd was en zij de RvT hiervan niet (tijdig) op de hoogte heeft gesteld. De kantonrechter is het hier niet mee eens. De bevoegdheid tot vertegenwoordiging van de stichting is vastgelegd in statuten. Hierin is niet uitdrukkelijk opgenomen dat de bestuurder toestemming van de RvT behoeft voor het aangaan van huurovereenkomsten.

Dat Max er financieel slecht voor staat is door werkneemster niet betwist. Dit is ook door het UWV in de eerdere procedure bevestigd. Werkneemster heeft inmiddels ruim twee jaar geen werkzaamheden voor Max verricht, terwijl Max wel het (hoge) salaris heeft doorbetaald. Daarbij is uit het rapport van de arbeidsdeskundige voldoende aannemelijk geworden dat werkneemster niet in haar oude functie kan terugkeren en dat er geen andere functie beschikbaar is. In de ontstane situatie is sprake van een zodanige verandering in de omstandigheden dat de arbeidsovereenkomst niet zinvol voortgezet kan worden. De arbeidsovereenkomst tussen partijen zal daarom op grond van een gewichtige redenen ontbonden worden. Nu de ontbindingsgronden niet in de risicosfeer van werkneemster liggen, is een vergoeding op grond van de kantonrechtersformule, waarin de c-factor gelijk is aan 1, het uitgangspunt.

De kantonrechter is echter van oordeel dat uit de overgelegde stukken voldoende blijkt dat het toekennen van een vergoeding een negatief effect op de reeds slechte financiële situatie van Max zal hebben. Het leidt dan ook geen twijfel dat Max zich thans in een totaal andere situatie bevindt dan toen de afspraak over de beëindigingsvergoeding van verweerster werd gemaakt. Daarbij klemt het dat – nu er bij Max al veel werknemers zijn ontslagen zonder

toekenning van enige vergoeding – aan werkneemster als bestuurder een hoge vergoeding toegewezen zou worden. Als gevolg van het maatschappelijk breed gedragen gevoelen dat in de (semi)publieke sector in beginsel geen plaats meer is voor hoge ontslagvergoedingen die betaald worden uit de publieke middelen, is de ontslagvergoeding voor bestuurders in de deze sector gemaximeerd op € 75.000 door middel van de Wet normering bezoldiging topfunctionarissen publieke en semipublieke sector (WNT). Deze wet is weliswaar niet van toepassing op Max (omdat de jaarlijkse inkomsten niet voor ten minste vijftig procent afkomstig zijn van overheidssubsidie), maar dat neemt niet weg dat de kinderopvangbranche sterk afhankelijk is van door de overheid uitgekeerde toeslagen aan ouders en dus indirect wel voor een belangrijk deel in stand wordt gehouden uit publieke middelen. Ook in dat licht is een hoge vergoeding voor werkneemster moeilijk te rechtvaardigen.

Voorts acht de kantonrechter van belang dat werkneemster sinds haar herstel op 20 september 2013 tot heden thuis is gebleven met behoud van salaris. Hierdoor is aan haar over deze periode bijna een jaarsalaris (ruim € 100.000) uitgekeerd, welk bedrag niet met de beëindigingsvergoeding kan worden verdisconteerd. Deze en alle hierboven besproken factoren in aanmerking genomen, acht de kantonrechter een vergoeding conform de kantonrechtersformule waarin de c-factor gelijk is aan 0,5 billijk. Dit betekent dat aan werkneemster een vergoeding van (afgerond) € 66.000 zal worden toegekend.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 22-09-2014
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2014:8625
Zaaknummer: 3257571 VZ VERZ 14-9217
Advocaten: J.C. Brökling en D.A. Wahid-Manusama

RECHTSPRAAK

Admiraal De Ruyter Ziekenhuis/accountmanager

Ziekenhuis handelt, gelet op gewijzigde omstandigheden, niet in strijd met goed werkgeverschap door ondanks een voor aanvang van het dienstverband afgegeven intentieverklaring geen arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd aan te bieden.

Partijen gingen een arbeidsovereenkomst aan voor bepaalde tijd met van de zijde van werkgever de intentieverklaring dat bij ongewijzigde omstandigheden het dienstverband zou worden omgezet in een dienstverband voor onbepaalde tijd. Omdat werkgever vervolgens fuseerde met een andere organisatie wijzigde de inhoud en positie van de functie van werkneemster, waarna werkgever aangaf dat geen dienstverband voor onbepaalde tijd zou worden aangeboden. Werkneemster stelde dat werkgever haar verplichtingen niet nakwam. De kantonrechter oordeelde dat werkgeefster in de gegeven omstandigheden het recht had om geen overeenkomst voor onbepaalde tijd aan te bieden.

Werkneemster is op 1 maart 2007 als accountmanager huisartsen voor de bepaalde tijd van één jaar in dienst getreden bij Ziekenhuis Walcheren. Reeds voor ingang van het dienstverband is de volgende intentieverklaring afgegeven: 'Het is onze nadrukkelijke intentie om bij ongewijzigde omstandigheden, het dienstverband om te zetten in een dienstverband voor onbepaalde tijd.' Ziekenhuis Walcheren heeft werkneemster opnieuw een dienstverband voor bepaalde tijd aangeboden – van 1 maart 2008 tot en met 31 december 2008 – dat zij onder protest heeft geaccepteerd. Bij brief van 15 oktober 2008 is onder opgave van de redenen aan werkneemster meegedeeld dat met haar geen vervolgcontract zal worden aangegaan. Ziekenhuis Walcheren is door fusie met de Oosterschelde Ziekenhuizen in januari 2010 opgegaan in het Admiraal de Ruyter Ziekenhuis (hierna: ADRZ), dat in het kader van de onderhavige procedure als voormalig (opvolgend) werkgever wordt beschouwd. Werkneemster heeft gevorderd voor recht te verklaren dat ADRZ tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen jegens werkneemster, althans onrechtmatig heeft gehandeld, waardoor eiseres schade heeft geleden. Zij onderbouwde haar vordering door aan te geven dat tijdens verschillende sollicitatiegesprekken door haar aan de orde is gesteld dat zij met haar gezin zou moeten verhuizen naar Zeeland, wanneer zij zou worden aangenomen.

Zij heeft daarbij meegedeeld dat zij niet voor slechts één jaar wilde verhuizen. Zij was de kostwinner voor haar gezin en had een vast dienstverband elders. Zij kon niet het risico lopen dat zij na een jaar zonder baan met een huis in Zeeland zou komen te zitten. ADRZ heeft daarop toegezegd dat de arbeidsovereenkomst voor de duur van één jaar bij ongewijzigde omstandigheden zou worden omgezet in een dienstverband voor onbepaalde tijd. Deze toezegging werd vastgelegd in een intentieverklaring. Op basis van het vaste dienstverband dat haar in het vooruitzicht werd gesteld heeft zij haar woning te koop gezet en heeft zij een woning in Zeeland gekocht. Voor de hypotheek was een werkgeversverklaring noodzakelijk. ADRZ heeft zo'n verklaring afgegeven en daarin nogmaals bevestigd dat bij ongewijzigde omstandigheden de arbeidsovereenkomst per 1 maart 2008 zou worden opgevolgd door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Na de brief d.d. 15 oktober 2008 heeft werkneemster besloten bij ADRZ te vertrekken. Het laten voortduren van de bestaande situatie zou leiden tot nog meer financiële onzekerheid en grotere schade in verband met dubbele woonlasten en het missen van kansen op een baan elders. Werkneemster zag zich gedwongen haar woning in Zeeland met fors verlies te verkopen. De schade van werkneemster bestaat onder meer uit verhuiskosten, kosten voor de verkoop van haar eerste woning, verlies op de woning in Zeeland en dubbele woonlasten. De schade wordt voorlopig begroot op € 75.000.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Feit is dat werkneemster heeft ingestemd met een arbeidsovereenkomst voor de duur van één jaar van 1 maart 2007 tot 1 maart 2008. Daarmee nam zij het risico dat dit contract van rechtswege zou eindigen zonder dat de arbeidsrelatie werd voortgezet. Omdat zij dit risico onderkende, heeft werkneemster al vóór de ingang van het dienstverband gevraagd om een schriftelijke intentieverklaring en deze verkregen. Daarmee verkreeg werkneemster geen hard recht op een aansluitend dienstverband voor onbepaalde tijd. De intentieverklaring moet worden geplaatst in het kader van de eisen van redelijkheid en billijkheid die contractspartijen jegens elkaar in acht hebben te nemen. Voor een arbeidsovereenkomst wordt dat aldus uitgedrukt dat de werkgever en de werknemer verplicht zijn zich als een goed werkgever en een goed werknemer te gedragen. Vanwege dit kader had de intentieverklaring wel tot gevolg dat de werkgever goede argumenten zou moeten hebben om werkneemster geen dienstverband voor onbepaalde tijd aan te bieden. Daarvoor waren, blijkens de intentieverklaring, gewijzigde omstandigheden vereist. Geoordeeld wordt dat deze gewijzigde omstandigheden aanwezig zijn. Door de samenwerking van Ziekenhuis Walcheren en de Oosterschelde Ziekenhuizen werd het werkgebied enorm uitgebreid. Verder veranderde haar functie ook inhoudelijk. De directeur van de nieuwe organisatie had een andere kijk op de functie van accountmanager huisartsen dan men had binnen Ziekenhuis Walcheren. Hij zag deze functie meer als een tijdelijke, die na verloop van tijd door de organisatie zelf gedragen moest worden. Aan werkneemster werd begin februari

2008 meegedeeld dat ze rekening moest houden met de mogelijkheid dat haar functie zou eindigen en dat er voor haar dan mogelijk andere perspectieven zouden ontstaan, zoals een bredere staffunctie. Vanwege de gewijzigde omstandigheden kan niet worden gezegd dat het ziekenhuis niet heeft gehandeld als een goed werkgever door aan werkneemster vanaf 1 maart 2008 geen dienstverband voor onbepaalde tijd aan te bieden. Volgt afwijzing van de vorderingen.

mr. J.J.W. van Mens

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 28-05-2014
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2014:6271
Zaaknummer: 2594677
Advocaten: N.H. van Everdingen en J.F. Dominicus

RECHTSPRAAK

IGZ/Y

GZ-psycholoog wordt verweten dat hij ten opzichte van zijn cliënte de grenzen van de professionele relatie heeft geschonden door een persoonlijke en seksuele relatie met haar aan te gaan aansluitend aan de behandelrelatie. Voorwaardelijke schorsing voor een half jaar. Oplegging bijzondere voorwaarde tot het volgen van een bijscholingscursus op het gebied van afstand en nabijheid binnen de hulpverleningsrelatie.

In de onderhavige procedure verwijt IGZ verweerder dat hij ten opzichte van zijn cliënte de grenzen van de professionele relatie heeft geschonden door een persoonlijke en seksuele relatie met haar aan te gaan, aansluitend aan de behandelrelatie. Verweerder heeft deze fout erkend.

Het college stelt met partijen vast dat verweerder de geldende beroepsnormen heeft overtreden door een seksuele relatie aan te gaan met een (ex-)cliënte. De klacht is gegrond.

Ten aanzien van de op te leggen maatregel overweegt het college het volgende. Het is de eerste keer dat verweerder voor deze misstap in aanraking komt met de tuchtrechter. Verweerder trekt zich het gebeuren erg aan en wil herhaling in de toekomst voorkomen door hulpverlening aan volwassenen te vermijden en zich uitsluitend te richten op kinderen. Het college plaatst daar vraagtekens bij. Kinderen zullen immers veelal begeleid door hun (volwassen) ouders naar het spreekuur komen. Verder blijkt uit de stellingname van verweerder niet – met name door zijn ter zitting geuite (onterechte) opvattingen over de strikte handhaving van de zogeheten 'afkoelingsperiode' van een half jaar na het beëindigen van de behandelrelatie – dat hij inzicht heeft in de aard van de professionele relatie, het effect van zijn handelen binnen die relatie en de reden om aan het eind van de behandeling een afkoelingsperiode in acht te nemen. Verweerder heeft één gesprek gehad met een seksuoloog, maar daarmee heeft hij dit inzicht (nog) niet verworven.

Het college legt verweerder daarom de verplichting op om bijscholing te volgen op het gebied

van afstand en nabijheid binnen de professionele relatie. Deze verplichting is gekoppeld aan een voorwaardelijke schorsing voor de periode van een half jaar. Ook is een proeftijd van twee jaar opgelegd.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 19-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:96
Zaaknummer: 14127
Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Klacht over vernietiging papieren dossier. Het tuchtcollege slaat acht op de KNMG Richtlijnen omgaan met medische gegevens. Hieruit volgt dat papieren dossiers en andere dossierstukken pas mogen worden vernietigd als zij volledig digitaal zijn opgeslagen. Van belangrijke documenten moet ook het origineel worden bewaard. De huisarts heeft dit niet gedaan (zij heeft een samenvatting gemaakt) en krijgt daarvoor een waarschuwing.

Klaagster verwijt verweerster onder meer dat zij het medisch dossier van klaagster is kwijtgeraakt. Ondanks alle verzoeken van klaagster aan de praktijk, ontving de opvolgend huisarts het dossier van klaagster niet. Uiteindelijk heeft de nieuwe huisarts wel het dossier van klaagster ontvangen, maar alleen hetgeen verweerster heeft bewaard. Het was niet aan verweerster te bepalen welke gegevens uit het dossier van klaagster relevant waren en welke gegevens mochten worden vernietigd.

Aan de klacht liggen – voor zover van belang – de volgende feiten ten grondslag: klaagster is patiënt geworden bij verweerster en heeft in oktober 2011 een kennismakingsgesprek met haar gehad. Verweerster heeft het medisch dossier van klaagster ontvangen van haar vorige huisarts.

In die periode ging de praktijk waar verweerster deel van uitmaakt (hierna: de praktijk) over op een digitaal medisch dossier. Om van het papieren medisch dossier van klaagster een werkbaar computerdossier te maken, heeft verweerster het dossier laten digitaliseren. Omdat de praktijk destijds veel nieuwe patiënten kreeg, hebben zij voor het digitaliseren van de dossiers via een medisch uitzendbureau een coassistent geneeskunde ingehuurd. Deze coassistent had de opdracht de dossiers op te schonen en de relevante medische gegevens overzichtelijk in het elektronisch dossier in te voeren. Van de belangrijkste zaken is een samenvatting gemaakt die in de probleemlijst is opgenomen. Specialistenbrieven en onderzoeksresultaten die relevant werden geacht, werden gescand. Enkele belangrijke documenten, zoals wilsbeschikkingen, werden opgeborgen in het archief. Daarna werden de

dossiers vernietigd. Aanvankelijk werden de ingebrachte dossiers gecontroleerd op kwaliteit en volledigheid.

Tijdens het kennismakingsgesprek heeft verweerster niet besproken dat zij het papieren dossier van klaagster zou (laten) digitaliseren, waarbij zij niet-relevante gegevens zou (laten) vernietigen.

Op 27 november 2013 is klaagster bij een collega van verweerster geweest, omdat klaagster al vijf dagen over tijd was en al enkele zwangerschapstesten had gedaan, die allen negatief waren. Op medische indicatie is in de praktijk van verweerster een zwangerschapstest uitgevoerd, die ook negatief was. Daarop werd afgesproken dat klaagster in het weekeinde de test zelf nog eens zou herhalen en bij een negatieve uitslag terug zou komen als ze een week later nog niet was gaan menstrueren om dan het zwangerschapshormoon in het bloed te laten bepalen.

Op 3 december 2013 is klaagster met urine naar de praktijk gegaan om haar urine te laten testen. De assistentes van verweerster hebben na overleg met verweerster meegedeeld dat het urineonderzoek nu niet kosteloos zou zijn, maar € 15 zou kosten. Klaagster is vervolgens zonder onderzoek weer naar huis gegaan.

Op 9 december 2013 is klaagster overgestapt naar een andere huisarts. Daarna zijn er, in de periode waarin verweerster wegens ziekte afwezig was, verschillende contacten geweest tussen klaagster en de praktijk in verband met het opsturen van het dossier van klaagster naar de opvolgend huisarts. De nieuwe huisarts van klaagster heeft vervolgens het opgeschoonde dossier ontvangen.

Het college wijst in het kader van zijn beoordeling op de KNMG Richtlijnen inzake het omgaan met medische gegevens van januari 2010, hoofdstuk 1.8 ‘Digitaliseren van papieren dossiers en documenten’. Hierin staat dat papieren dossiers en andere dossierstukken, nadat ze digitaal zijn opgeslagen, vernietigd mogen worden. Uitzondering hierop vormen belangrijke originele documenten, zoals authentieke schriftelijke wilsverklaringen. Geadviseerd wordt om deze in originele vorm te bewaren, ook nadat ze zijn gescand. Omdat gescande documenten 'statisch' zijn, wordt voorts aangeraden bepaalde belangrijke informatie daaruit tevens over te nemen in het digitale dossier. De gegevens moeten ten slotte voldoende toegankelijk en raadpleegbaar blijven en de patiënt moet zijn rechten met betrekking tot die stukken (zoals inzage, afschrift en vernietiging) kunnen blijven uitoefenen.

Nu verweerster slechts een samenvatting van de relevante gegevens uit het dossier van klaagster heeft laten opnemen in de probleemlijst, één specialistenbrief heeft bewaard en het dossier voor het overige, zonder het eerst digitaal op te slaan, heeft laten vernietigen, heeft

verweerster niet aan de norm voldaan. Het klachtonderdeel is daarom gegrond. De arts wordt hiervoor gewaarschuwd.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 19-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:97
Zaaknummer: 1461
Advocaten: L. Fedder
Wetsartikelen: 7:454 BW, 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

GZ-psycholoog wordt onder meer verweten dat hij als verantwoordelijk psycholoog in 2006 een ondeugdelijke rapportage heeft afgegeven en later als plaatsvervangend hoofd van een instelling een ondeugdelijk verlengingsadvies tbs heeft ondertekend. Het college oordeelt dat het rapport voldoet aan de daaraan toen te stellen eisen. Wat de ondertekening van het tweede rapport betreft, overweegt het college dat van de GZ-psycholoog als hoofd van de instelling niet kan worden verwacht dat hij alle in door hem te tekenen rapporten weergegeven feitelijkheden op juistheid controleert. Het doorlezen van advies en het toetsen op consistentie is voldoende. Dat heeft de GZ-psycholoog gedaan. De klacht is ongegrond.

De onderhavige klacht is ingediend door klager, die veroordeeld is tot een gevangenisstraf van vijf jaar, omdat hij zijn ex-vriendin van het leven had beroofd. Hem is de maatregel opgelegd van terbeschikkingstelling (tbs) met verpleging van overheidswege. In het kader van de strafrechtelijke procedure heeft het Pieter Baan Centrum (PBC) gedragskundig onderzoek verricht en op 19 september 2006 een rapport uitgebracht. Dat rapport is ondertekend door een psychiater en door verweerder, destijds als psycholoog verbonden aan het PBC.

De tbs is vervolgens tweemaal verlengd.

Klager is van de laatste beslissing tot verlenging in hoger beroep gekomen en heeft in die procedure het rapport overgelegd van een in zijn opdracht uitgevoerde contra-expertise. Het hof dat over de zaak oordeelde heeft klager opnieuw laten onderzoeken door het PBC. Dat heeft op 7 januari 2014 een nieuw rapport uitgebracht, waarop het hof bij beslissing van 20 januari 2014 de tbs heeft verlengd met één jaar (gerekend vanaf 14 maart 2013) en de verpleging van overheidswege onder voorwaarden heeft beëindigd.

Inmiddels was op 18 december 2013 een tweede verlengingsadvies uitgebracht, dat door

verweerder als (plaatsvervangend) hoofd van de instelling, alsmede door het hoofd behandeling en een psychiater van de instelling is ondertekend en waarin werd geadviseerd de tbs met twee jaar te verlengen. Na een terechtzitting op 3 maart 2014, waarbij verweerder is gehoord, heeft de rechtbank bij beslissing van 27 maart 2014 de vordering tot verlenging van de tbs afgewezen.

1) Klager verwijt verweerder dat hij als verantwoordelijk psycholoog in het kader van het rapport van het PBC uit 2006 zonder voldoende inzichtelijke onderbouwing:

- een persoonlijkheidsstoornis heeft gediagnosticeerd;

- een matig tot hoog recidivegevaar heeft aangenomen.

2) Klager verwijt verweerder als plaatsvervangend hoofd bij het verlengingsadvies van 18 december 2013:

- het laten uitvoeren van een onzorgvuldige delictanalyse met presentatie van onjuiste feiten, omstandigheden en bevindingen aangaande de geboorte, jeugd en opvoeding van klager;

- het diagnosticeren van een ernstige narcistische persoonlijkheidsstoornis zonder voldoende inzichtelijke onderbouwing;

- het aannemen van een hoog recidivegevaar op lange termijn zonder voldoende inzichtelijke onderbouwing.

3) Klager verwijt verweerder voorts dat hij tijdens de verlengingszitting van de rechtbank op 3 maart 2014 zonder enige onderbouwing het rapport van een andere psycholoog heeft afgedaan als diagnostisch niet deugend.

Het college heeft de door het PBC in 2006 uitgebrachte rapportage tegen de meetlat gehouden van de door het Centraal Tuchtcollege ontwikkelde criteria. Het college is van oordeel dat het rapport, rekening houdend met de stand der wetenschap in 2006, voldoet aan de daaraan toen te stellen eisen.

Over de klacht betreffende het verlengingsadvies van 18 december 2013 oordeelt het college als volgt.

Artikel 5090 WvSv bepaalt onder meer dat een vordering tot verlenging van de tbs-maatregel wordt vergezeld van een recent opgemaakt, met redenen omkleed en ondertekend advies afkomstig van het hoofd van de inrichting waar betrokkene verblijft. Verweerder is in die hoedanigheid opgetreden, aangezien hij in december 2013 (plaatsvervangend) hoofd van de instelling was. Het verlengingsadvies is niet door hemzelf opgesteld, maar door de

behandelaars en anderen, die betrokken waren bij het aan dat advies ten grondslag liggende onderzoek van klager. Verweerder heeft klager niet onderzocht en hij heeft hem niet behandeld.

Van tuchtrechtelijke aansprakelijkheid kan echter ook sprake zijn wanneer het handelen van de beroepsbeoefenaar rechtstreeks weerslag kan hebben op een goede uitoefening van de gezondheidszorg (CTG 19 april 2011). Ook dat handelen kan tot een tuchtrechtelijke veroordeling leiden mits het voldoende weerslag heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg (art. 47 lid 1 sub b Wet BIG). Dat is hier het geval en klager is dus ontvankelijk in dit onderdeel van de klacht.

Inhoudelijk komt het college tot het oordeel dat verweerder juist heeft gehandeld. Het rapport bevat geen evidente fouten, die verweerder ervan hadden moeten weerhouden om zijn handtekening onder het rapport te zetten. Van verweerder als directeur/(plaatsvervangend) hoofd van de instelling kan niet worden verwacht dat hij alle in door hem te tekenen rapporten weergegeven feitelijkheden op juistheid controleert. Wel mag van hem worden verwacht dat hij het rapport doorleest en op consistentie toetst, alvorens zijn handtekening te zetten. Dat heeft verweerder gedaan. Dat het verlengingsadvies afwijkt van het rapport van de contra-expertise betekent niet dat er fouten in staan die verweerder niet mochten ontgaan. Het rapport van het PBC dateert van 7 januari 2014 en daarmee kon verweerder op 18 december 2013 niet bekend zijn.

Wat het laatste klachtonderdeel betreft, overweegt het college dat verweerder op de zitting van 3 maart 2014 als deskundige is opgetreden en in die hoedanigheid door de rechtbank is gehoord.

Verweerder ontkent dat hij heeft gezegd dat het rapport van de contra-expertise niet zou deugen. De rechtbank heeft daarover in haar beslissing weliswaar iets opgenomen, maar de context waarbinnen deze opmerking zou zijn gemaakt, ontbreekt, evenals het proces-verbaal van de zitting van 3 maart 2014. Aangezien de lezingen van partijen over hetgeen precies door verweerder is gezegd uiteenlopen, kan niet met voldoende zekerheid worden vastgesteld welke van beide lezingen aannemelijk is. Daarmee zijn de door klager aan dit klachtonderdeel ten grondslag gelegde feiten niet komen vast te staan.

Het college komt op grond van de hiervoor weergegeven overwegingen tot de conclusie dat de klacht in alle onderdelen ongegrond is.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 19-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:98
Zaaknummer: 14141
Advocaten: J.J. Lieftink en E.J.M. Lorié
Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager was werkzaam als verpleegkundige op de afdeling waarvan verweerster het hoofd was. Klager verwijt verweerster onder meer dat zij als leidinggevende in de rol van behandelaar is gekropen en ten onrechte naar aanleiding van een afspraak met klager een melding heeft gedaan bij de crisisdienst van de instelling waar verweerster en klager werkzaam waren. Het tuchtcollege oordeelt dat klager niet ontvankelijk is in zijn klacht: verweerster handelde als werkgeefster en niet als behandelaar.

De onderhavige procedure is aangevangen met een klacht van klager, zelf verpleegkundige. Klager is in dienst van een kliniek. De klacht is gericht tegen verweerster. Verweerster is GZ-psycholoog. Sinds 1 maart 2009 is zij werkzaam als hoofd behandeling bij de kliniek waar klager werkzaam is.

Klager heeft zich in november 2011 ziek gemeld, na een bedreiging door een patiënt. Naar aanleiding daarvan is klager door verweerster uitgenodigd voor een gesprek met de verantwoordelijke voor personeelszaken.

Op 8 november 2011 heeft een gesprek tussen verweerster en klager plaatsgevonden. Verweerster heeft tijdens dat gesprek de afdelingsmanager, die op dat moment ziek was, vervangen. Naar aanleiding van het gesprek met klager, heeft verweerster omstreeks 17.00 uur gebeld met de crisisdienst van een gelieerde instelling en verzocht om een beoordeling van klager door de crisisdienst in verband met een mogelijke psychose bij klager. Omstreeks 18.15 uur heeft klager een gesprek gehad met een psychiater en een sociaal psychiatrisch verpleegkundige van de crisisdienst. Verweerster is bij een deel van dat gesprek aanwezig geweest. Na het gesprek met de crisisdienst heeft verweerster klager naar een familielid van hem gebracht.

De klacht komt in de kern hierop neer dat verweerster de crisisdienst niet had mogen inschakelen.

Het college beoordeelt echter eerst of klager kan worden ontvangen in zijn klacht jegens verweerster. Dat is volgens het college niet het geval. Het college is van oordeel dat niet is gebleken dat verweerster op 8 november 2011 jegens klager als beroepsoefenaar in de zin van artikel 47 Wet BIG heeft gehandeld. Het gesprek tussen verweerster en klager op 8 november 2011 vond plaats in het kader van de functie van verweerster als leidinggevende van klager. Dat verweerster wellicht vanuit haar professionele kennis als GZ-psycholoog de psychische situatie van klager anders dan een leek en wellicht ernstiger heeft ingeschat en daarom tot inschakeling van de crisisdienst is overgegaan, maakt dat niet anders. De omstandigheid dat verweerster op verzoek van klager bij een deel van het gesprek tussen klager en de crisisdienst aanwezig is geweest maakt dit evenmin anders. De overgelegde stukken bieden geen aanknopingspunt voor het oordeel dat klager zich in dit gesprek als beroepsbeoefenaar heeft gemengd. Verweerster is als steun van en voor klager aanwezig geweest. Op het moment dat in het gesprek informatie aan de orde kon komen waarvan verweerster kon vermoeden dat klager die niet met haar wilde delen heeft verweerster – hoewel klager haar daar niet om heeft verzocht – het gesprek verlaten. Verweerster heeft op klager gewacht en hem na het gesprek op een door klager aangegeven adres gebracht. Van het verlenen van individuele gezondheidszorg is geen sprake geweest. Aanknopingspunten dat verweerster op enig moment niet heeft gehandeld vanuit haar verantwoordelijkheid als werkgeefster maar als beroepsbeoefenaar in de zin van artikel 47 eerste lid onder a en b Wet BIG, zijn door klager niet aangedragen.

De conclusie van het voorgaande is dat de klacht niet ontvankelijk is.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam
Datum uitspraak: 18-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:107
Zaaknummer: 2013/189GZP
Advocaten: I.M.I. Apperloo
Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager, zelf verpleegkundige, verwijt verweerder onder meer dat hij in het kader van een crisismelding klager heeft beoordeeld, terwijl hij niet de benodigde onafhankelijkheid en onpartijdigheid in acht konden nemen omdat hij bij een gelieerde instelling werkte. Het tuchtcollege heeft de klacht afgewezen.

De onderhavige procedure is aangevangen met een klacht van klager, zelf verpleegkundige. Klager is in dienst van een kliniek. De klacht is gericht tegen verweerder. Verweerder is psychiater, werkzaam bij een crisisdienst. Klager heeft vroeger ook bij deze crisisdienst gewerkt. De kliniek waar klager werkzaam is en de crisisdienst waar verweerder werkzaam is, hebben nauwe banden met elkaar.

Klager heeft zich in november 2011 ziek gemeld na een bedreiging door een patiënt. Er zijn gesprekken met klager gevoerd. Op enig moment is de crisisdienst gebeld met het verzoek klager te beoordelen. Een van die beoordelaren was verweerder.

De klacht komt in de kern hierop neer dat verweerder klager niet had mogen beoordelen.

Klager wordt daarin door het college echter niet gevolgd. Het college acht daarvoor van belang dat de crisisdienst een aanvraag om een beoordeling van een psychische toestand van een persoon in beginsel altijd honoreert. Pas in tweede instantie, als door de crisisdienst de te beoordelen persoon is gezien, wordt beoordeeld of de aanvraag terecht is. Dat verweerster dit beleid ook bij de onderhavige aanvraag om een beoordeling heeft gevolgd, acht het college niet onjuist. De omstandigheid dat het verzoek in het onderhavige geval van de leidinggevende van klager afkomstig was en dat klager in het verleden werkzaam was bij de kliniek, maakt dat volgens het college niet anders. In die situatie is er nog steeds een aanvraag die, zoals door verweerster toegelicht, pas ter plekke goed kan worden beoordeeld en waarvoor de crisisdienst een aangewezen instantie is. Verweerder heeft verder toegelicht dat vanwege het arbeidsverleden van klager door hem is nagegaan of hij klager kende. Dat was niet zo. Naar het oordeel van het college heeft verweerder daarmee voorafgaande aan het gesprek met klager

een voldoende zorgvuldige afweging gemaakt en tevens gezorgd voor voldoende waarborgen voor een onafhankelijke en objectieve beoordeling van de psychische situatie van klager.

Het klachtonderdeel, evenals andere samenhangende klachtonderdelen, heeft het college afgewezen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam
Datum uitspraak: 18-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:108
Zaaknummer: 2013/190
Advocaten: M.J.J. de Ridder
Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

VieCuri Medisch Centrum en X/Y

Medische aansprakelijkheid. Omvang stelplicht: de enkele stelling: 'voor de operatie had ik klachten niet en na de operatie wel' is onvoldoende, maar in dit geval heeft de patiënt meer gesteld dan dat. Vermelding medische term in patiëntendossier betekent niet dat arts de complicatie niet in begrijpelijke woorden aan patiënt heeft uitgelegd. Volgt terugverwijzing naar de kantonrechter.

De onderhavige procedure ziet op een beoordeling in hoger beroep. De beoordeling betreft het handelen van uroloog X, verbonden aan het ziekenhuis VieCuri Medisch Centrum voor Noord-Limburg. Patiënt Y, geboren in 1947, is vanaf 20 augustus 2007 vanwege klachten aan de urinewegen onder behandeling geweest bij X. Y is op 9 november 2008 door X aan zijn prostaat geopereerd. Er is een zogenaamde TURP-ingreep bij hem uitgevoerd. Y is na de operatie impotent geworden.

Om deze reden heeft Y VieCuri aansprakelijk gesteld. Aansprakelijkheid is door de beroespaansprakelijkheidsverzekeraar van de hand gewezen. Daarop heeft Y bij dagvaarding van 9 juli 2013 VieCuri en uroloog X in rechte betrokken en gevorderd dat voor recht wordt verklaard dat VieCuri en X aansprakelijk zijn voor de nadelige gevolgen van de TURP-ingreep op 9 september 2008 en dat zij worden veroordeeld tot betaling van een schadevergoeding van € 10.000, vermeerderd met wettelijke rente en veroordeling in de proceskosten. Aan deze vordering heeft Y ten grondslag gelegd dat X hem tevoren niet naar behoren heeft geïnformeerd over de risico's van de TURP-ingreep. Hij zou beslist geen toestemming hebben gegeven indien hem vooraf was meegedeeld dat er een risico op impotentie zou zijn. Y had alleen plasproblemen, geen problemen met zijn potentie. Uit het behandelresultaat leidt Y af dat X is tekortgeschoten, want een eenvoudige ingreep heeft tot blijvende schade geleid. De impotentie en het urineverlies leiden tot psychische schade (schaamtegevoelens, het vermijden van contacten, verlies van levensvreugde). Y heeft hiervoor psychiatrische hulp ingeroepen.

De kantonrechter heeft een tussenvonnis gewezen waarin is overwogen dat:

(i) in een situatie waar de arts beschikt over de medische stukken en het patiëntdossier niet al te zware eisen mogen worden gesteld aan de stelplicht van de patiënt en dat de algemene stelling 'vóór de operatie had ik de klachten niet en na de operatie heb ik de klachten wel' voldoende is om als uitgangspunt te kunnen dienen om de vordering in te stellen (r.o. 2.4);

(ii) VieCuri c.s. stellen dat impotentie niet kan worden toegeschreven aan een TURP-ingreep en dat, nu Y deze stelling gemotiveerd betwist, de kantonrechter voor de beantwoording van deze vraag een deskundige dient in te schakelen en dat indien impotentie toch een complicatie bij de TURP-ingreep kan zijn er nader onderzoek noodzakelijk is naar de medische situatie van Y voor de ingreep (r.o. 4.6).

Nadat verlof is verleend voor tussentijds hoger beroep hebben VieCuri en uroloog X hoger beroep ingesteld en drie grieven aangevoerd tegen de overwegingen van de kantonrechter.

Grief I is gericht tegen het oordeel van de kantonrechter in r.o. 4.2 dat de algemene stelling 'vóór de operatie had ik de klachten niet en na de operatie heb ik de klachten wel' voldoende is om als uitgangspunt te dienen teneinde een vordering als de onderhavige te kunnen instellen. Naar het oordeel van het hof slaagt deze grief ten dele.

De enkele, door VieCuri aangehaalde overweging van de kantonrechter dat in beginsel de (enkele) stelling 'voor de operatie had ik de klachten niet en na de operatie heb ik de klachten wel' voldoende is voor het instellen van een vordering op grond van een beweerdelijke medische fout, is in zijn algemeenheid onvoldoende en bovendien niet van toepassing in deze zaak. Onder bijzondere omstandigheden kan een dergelijke, zeer beperkte stelling wellicht voldoende zijn, maar in dit geval heeft Y wel degelijk meer stellingen aan zijn vordering ten grondslag gelegd. Hij heeft gesteld dat hij niet vooraf naar behoren is geïnformeerd over de risico's van de TURP-ingreep en met name niet is gewaarschuwd voor een risico op impotentie, en dat X andere technieken en ingrepen had moeten overwegen en met Y had moeten bespreken. Over de uitvoering van de operatie heeft Y gesteld dat deze niet *lege artis* is uitgevoerd, en dat X meer dan vooraf besproken van de prostaat heeft weggesneden, waarbij kennelijk de zenuwen zijn beschadigd (aansprakelijkstelling van 8 oktober 2010). Daarmee heeft Y aan zijn stelplicht voldaan. Het hof is voorts van oordeel dat VieCuri heeft voldaan aan de op haar rustende verzwaarde motiveringsplicht. Zij heeft, nadat daar bij brief van 23 november 2010 om was verzocht, een kopie van het door haar aangelegde (medisch) dossier verstrekt. Voorts is een samenvatting gegeven van het ziektebeloop. Dit doet er evenwel, anders dan VieCuri stelt, niet aan af dat Y aan zijn stelplicht heeft voldaan.

Grief II is gericht tegen het voorshands aannemelijk geachte dat Y niet duidelijk en uitdrukkelijk is gewezen op de mogelijke complicaties. Daarbij heeft de kantonrechter

eveneens ten onrechte overwogen dat Y niet heeft kunnen en moeten begrijpen wat met de term 'retrograde ejaculatie' werd bedoeld.

Deze grief slaagt op grond van het navolgende.

Uit het enkele feit dat in het patiëntendossier een medische term is opgenomen om vast te leggen waarover de arts met de patiënt heeft gesproken kan niet worden afgeleid dat die term door de arts niet in begrijpelijke woorden aan de patiënt is uitgelegd. Het is volstrekt logisch en begrijpelijk dat een arts zich beperkt tot de vermelding van de medische term en in het patiëntendossier niet in detail aangeeft hoe hij een en ander aan de patiënt heeft uitgelegd. Er is geen enkele aanleiding om te veronderstellen dat dat in dit geval niet is gebeurd. Het hof gaat er daarom van uit dat X Y in begrijpelijke woorden heeft voorgelicht en hem in eveneens begrijpelijke woorden heeft uitgelegd wat de term retrograde ejaculatie inhoudt. Het andersluidende oordeel van de kantonrechter kan om die reden geen stand houden, aldus het hof.

Grief III, waarin wordt geklaagd over het passeren van het bewijsaanbod door de kantonrechter, faalt aldus het hof. Het debat over de vraag of X Y over het risico van retrogade ejaculatie heeft geïnformeerd is niet van belang, omdat de klacht van Y daarop geen betrekking heeft. Derhalve is (tegen)bewijslevering op dit punt niet aan de orde.

Ook al slaagt grief II, uit het voorgaande volgt dat dit niet leidt tot vernietiging van het vonnis. Het hoger beroep beperkt zich immers vooral tot de vraag of Y aan zijn stelplicht had voldaan en die vraag is bevestigend beantwoord. In eerste aanleg dient het onderzoek naar de vraag of sprake is van causaal verband tussen de TURP-ingreep en de complicatie van impotentie te worden voortgezet, zo besluit het hof.

Er volgt een terugverwijzing naar de kantonrechter.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch
Datum uitspraak: 18-11-2014
ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2014:4784
Zaaknummer: HD 200.149.053_01
Advocaten: S.M. Steegmans en H.M.J. Offermans
Wetsartikelen: 150 Rv, 7:453 BW en 6:74 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager, zelf verpleegkundige, verwijt verweerster onder meer dat zij in het kader van een crisismelding klager heeft beoordeeld terwijl zij niet de benodigde onafhankelijkheid en onpartijdigheid in acht kon nemen, omdat zij bij een gelieerde instelling werkte. Het tuchtcollege heeft de klacht afgewezen.

De onderhavige procedure is aangevangen met een klacht van klager, zelf verpleegkundige. Klager is in dienst van een kliniek. De klacht is gericht tegen verweerster. Verweerster is sociaalpsychiatrisch verpleegkundige, werkzaam bij een crisisdienst. Klager heeft vroeger ook bij deze crisisdienst gewerkt. De kliniek waar klager werkzaam is en de crisisdienst waar verweerster werkzaam is, hebben nauwe banden met elkaar.

Klager heeft zich in november 2011 ziek gemeld na een bedreiging door een patiënt. Er zijn gesprekken met klager gevoerd. Op enig moment is de crisisdienst gebeld met het verzoek klager te beoordelen. Een van die beoordelaren was verweerster.

De klacht komt in de kern hierop neer dat verweerster klager niet had mogen beoordelen.

Klager wordt daarin door het college echter niet gevolgd. Het college acht daarvoor van belang dat de crisisdienst een aanvraag om een beoordeling van een psychische toestand van een persoon in beginsel altijd honoreert. Pas in tweede instantie, als door de crisisdienst de te beoordelen persoon is gezien, wordt beoordeeld of de aanvraag terecht is. Dat verweerster dit beleid ook bij de onderhavige aanvraag om een beoordeling heeft gevolgd, acht het college niet onjuist. De omstandigheid dat het verzoek in het onderhavige geval van de leidinggevende van klager afkomstig was en dat klager in het verleden werkzaam was bij de kliniek, maakt dat volgens het college niet anders. In die situatie is er nog steeds een aanvraag die, zoals door verweerster toegelicht, pas ter plekke goed kan worden beoordeeld en waarvoor de crisisdienst een aangewezen instantie is. Verweerster heeft verder toegelicht dat vanwege het arbeidsverleden van klager door haar is nagegaan of zij klager kende. Dat was niet zo. Naar het oordeel van het college heeft verweerster daarmee voorafgaande aan het gesprek met klager

een voldoende zorgvuldige afweging gemaakt en tevens gezorgd voor voldoende waarborgen voor een onafhankelijke en objectieve beoordeling van de psychische situatie van klager.

Het klachtonderdeel, evenals andere samenhangende klachtonderdelen, heeft het college afgewezen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam
Datum uitspraak: 18-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2014:109
Zaaknummer: 2013/191Vp
Advocaten: M.J.J. de Ridder
Wetsartikelen: 40 Wet BIG en 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Stichting Gehandicaptenzorg Limburg/X en Y

De onderhavige procedure ziet op de vraag of leden van de raad van toezicht van de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg hun taak onbehoorlijk hebben vervuld en aansprakelijk zijn voor de door de stichting geleden schade. De rechtbank komt tot het oordeel dat er terugbetalingsverplichtingen zijn, omdat de raad van toezicht zichzelf een additionele vergoeding heeft toegekend zonder een rechtsgeldig besluit, doch komt ook tot het oordeel dat geen sprake is van onrechtmatig handelen.

De onderhavige procedure ziet op de vraag of leden van de raad van toezicht van de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg (verder: SGL) hun taak onbehoorlijk hebben vervuld en aansprakelijk zijn voor de door SGL geleden schade. Die beoordeling werd aan de Rechtbank Limburg voorgelegd en gebaseerd op de navolgende feiten.

SGL legt zich toe op het ondersteunen van gehandicapten en chronisch zieken. Zij heeft de zorg voor circa 1200 gehandicapten en heeft ruim 500 werknemers en vrijwilligers in dienst, die opereren vanuit het hoofdkantoor in Sittard en ruim dertig locaties verspreid over de provincie Limburg. De jaarlijkse 'omzet' van SGL ligt rond de veertig miljoen euro. SGL kent als organen een raad van bestuur (RvB) en een raad van toezicht (RvT).

De (eenhoofdige) RvB werd in de relevante periode gevormd door de heer A (zie kwestie GZR 2014 0455). De RvT kende vijf leden, onder wie X (vicevoorzitter) en Y (voorzitter). A was al ruim negen jaar bestuurder. X zat circa acht jaar in de RvT, Y circa zeventien jaar. X en Y ontvingen als vicevoorzitter en voorzitter van de RvT de vaste door de RvT vastgestelde jaarlijkse vergoeding, die over het jaar 2010 voor X € 12.680 en voor Y € 14.280 bedroeg.

In juli 2010 is een acute crisissituatie ontstaan rond A. In het kader van die crisis hebben X en Y tal van (extra) werkzaamheden binnen SGL verricht. X en Y hebben voor hun werkzaamheden in augustus, september en oktober 2010 additionele vergoedingen aan SGL in rekening gebracht, welke vergoedingen door SGL zijn betaald. Het betreft (volgens SGL) in

totaal € 69.716,25 bruto aan X en € 30.128 bruto aan Y.

A is per 1 november 2010 afgetreden als bestuurder. Per die datum is een nieuwe bestuurder aangetreden. Op 6 november 2011 zijn X en Y, evenals de overige leden van de RvT, afgetreden.

Naar aanleiding van een op 4 oktober 2011 door de ondernemingsraad (OR) van SGL ingediend verzoek om advies over het optreden van de RvT in de periode augustus, september en oktober 2010, heeft de Governancecommissie Gezondheidszorg op 8 maart 2012 onder meer geoordeeld dat de Zorgbrede Governance Code 2010 is geschonden, in het bijzonder artikel 4.4.4. ('Een lid van de Raad van Toezicht kan niet tegelijkertijd de functie vervullen van lid van de Raad van Bestuur') en artikel 4.5.1. ('Elke vorm van schijn van persoonlijke bevoordeling dan wel belangenverstrengeling tussen enig lid van de Raad van Toezicht en de zorgorganisatie moet worden vermeden').

Bij brieven van 12 augustus 2012 heeft SGL gedaagden gesommeerd tot terugbetaling van (het bruto-equivalent van) de door hen ontvangen additionele vergoedingen.

De vorderingen liggen in de onderhavige kwestie voor, evenals een door SGL gevorderde verklaring voor recht dat X en Y als toezichthouder ten opzichte van SGL hun taak onbehoorlijk hebben vervuld en aansprakelijk zijn voor de daaruit voortvloeiende schade. SGL meent dat sprake is van toezichthoudersaansprakelijkheid, omdat X en Y gedurende een periode van drie maanden (augustus 2010 tot en met oktober 2010) naast hun taken als toezichthouder bestuurstaken hebben verricht. Dit is in strijd met artikel 6 lid 7 van de statuten van SGL, alsmede met de Zorgbrede Governance Code en de Wet toelating zorginstellingen (WTZi). Het besluit van de RvT, waarop de additionele vergoedingen volgens gedaagden berusten, is volgens SGL nietig op grond van artikel 2:14 BW. De door gedaagden ontvangen additionele vergoedingen zijn daarom zonder rechtsgeldige titel uitgekeerd en moeten als onverschuldigd worden terugbetaald.

De meeste gedeclareerde verrichtingen behoren volgens SGL bovendien tot het reguliere takenpakket van een toezichthouder. Deze verrichtingen vielen onder de reguliere bezoldiging als toezichthouder en zijn aldus ten onrechte gedeclareerd. Andere verrichtingen (zoals contacten met de pers en het voeren van overleg met de OR, de cliëntenraad en het management en het aansturen van managers) zijn aan te merken als bestuurshandelingen. X en Y hebben daarmee volgens SGL de scheiding tussen de RvT en de RvB niet in acht genomen.

Voorts is er volgens SGL een te hoog uurtarief in rekening gebracht. SGL verzoekt de rechtbank derhalve, mocht zij van oordeel zijn dat er toch een rechtsgrond bestaat voor de

additionele vergoedingen, de hoogte daarvan in goede justitie te begroten.

Volgens SGL hebben de met de wet strijdige dubbele functies van X en Y en de daarvoor uitgekeerde additionele vergoedingen onrust teweeggebracht, waardoor zij schade heeft geleden, te weten omzetschade, reputatieschade en kosten van juridische procedures.

X en Y hebben verweer gevoerd, doch zonder succes op het punt van de terug te betalen vergoedingen. De rechtbank overweegt ten eerste dat de besluiten van de RvT, waarop X en Y hun additionele vergoedingen hebben gebaseerd, in strijd zijn met de statuten van SGL, nu daarmee niet alleen voorbij is gegaan aan het voorschrift dat een derde tot tijdelijk bestuurder moet worden benoemd, maar bovenal is besloten dat gedaagden voor een (veel) langere periode dan één week de functie van bestuurder konden waarnemen. De kantonrechter wijst in dat verband op jurisprudentie van de Governancecommissie Gezondheidszorg, tegen welke achtergrond hij ook de andere verweren van X en Y verwerpt.

De besluiten zijn dus nietig en de betaalde bedragen dienen als onverschuldigd te worden terugbetaald, aldus de rechtbank.

X en Y boeken wel succes op het punt van de verzochte verklaring voor recht. De rechtbank overweegt dienaangaande dat, hoewel X en Y zich hadden moeten onthouden van (een besluit tot) het uitvoeren van bestuurstaken, SGL bij een verklaring voor recht, mede gelet op de beslissing ten aanzien van de terugbetalingsverplichtingen, onvoldoende belang heeft. Door SGL is bovendien onvoldoende gesteld om de door haar verlangde verwijzing naar de schadestaatprocedure te rechtvaardigen. Dat SGL (mogelijk) schade heeft geleden door (het besluit tot) het uitvoeren door X en Y van bestuurstaken in augustus, september en oktober 2010 acht de rechtbank onvoldoende onderbouwd. De vraag of er gronden zijn voor aansprakelijkheid van gedaagden op grond van artikel 2:9 en/of 6:162 BW laat de rechtbank dan ook onbeantwoord.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 12-11-2014
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:9792
Zaaknummer: C/03/178923 / HA ZA 13-117
Advocaten: N.P.F.E. van der Peet en J.W.M. van Haren
Wetsartikelen: 6:162 BW, 2:9 BW en 2:14 BW

RECHTSPRAAK

Stichting Gehandicaptenzorg Limburg/X

De onderhavige procedure ziet op de vraag of een bestuurder van de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg onrechtmatig heeft gehandeld. De kantonrechter overweegt dat dit het geval is door de niet verantwoorde uitgaven.

De onderhavige procedure ziet op de vraag of een bestuurder van de Stichting Gehandicaptenzorg Limburg onrechtmatig heeft gehandeld. Die beoordeling werd aan de Kantonrechter van de Rechtbank Limburg voorgelegd en gebaseerd op de navolgende feiten.

Stichting Gehandicaptenzorg Limburg (verder: SGL) beschikt in de provincie Limburg over voorzieningen voor volwassenen met een lichamelijke, zintuigelijke of meervoudige beperking of een niet-aangeboren hersenletsel. SGL verzorgt uiteenlopende mogelijkheden in dagelijkse activiteiten, wonen, werken en vrijetijdsbesteding. De organisatie heeft ongeveer 550 medewerkers.

In juli 2010 heeft de Raad van Toezicht (verder: RvT) besloten de structuur van SGL te wijzigen en SGL op te splitsen in SGL Zorg (SGL), SGL RAP (revalidatieartsenpraktijk) en SGL Diensten. Per 1 januari 2012 is de structuur veranderd en is afstand genomen van de eerdere gedachte om een groepsstructuur tot stand te brengen. SGL Groep, SGL Diensten en SGL Diensten Holding B.V. zijn ontbonden en geliquideerd. Vanaf 1 januari 2012 bestaan SGL en RAP naast elkaar.

De gedaagde in de onderhavige kwestie, X, is aanvankelijk in dienst getreden bij SGL (oud). Op 1 mei 2002 is hij benoemd tot bestuurder van SGL. Vanaf 1 november 2010 was X statutair bestuurder van SGL Diensten en SGL RAP. Met ingang van 1 januari 2012 is X bestuurder geworden van RAP. X is op 1 juli 2012 geschorst. De arbeidsovereenkomst met RAP is ontbonden per 1 januari 2013.

Op 6 november 2011 zijn de leden van de RvT afgetreden. Krachtens een beschikking van de Rechtbank Maastricht d.d. 12 december 2011 is een nieuwe RvT benoemd.

In januari 2012 is aan KPMG opdracht gegeven om nader onderzoek te doen naar het (betalings)gedrag van X en naar de rol van de RvT. KPMG heeft haar eindrapport op 19 juni 2012 aan de nieuwe RvT overhandigd.

Op grond van het rapport van KPMG heeft SGL een aantal vorderingen ingediend. SGL heeft een verklaring voor recht gevorderd inhoudende dat X ten opzichte van SGL zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld, dat hij ernstig is tekortgeschoten, dat sprake is van onrechtmatige daad en dat sprake is van door SGL aan X onverschuldigd gedane betalingen, reden waarom X aansprakelijk is voor de daaruit voortvloeiende schade. De totale vordering bedraagt € 857.373,31.

Het meest verstrekkende verweer van X is dat ingevolge artikel 7:663 BW de rechten en verplichtingen die voor SGL ten tijde van de overdracht uit de arbeidsovereenkomst voortvloeiden, op RAP zijn overgegaan.

De beoordeling van de kantonrechter vangt dientengevolge aan met een beoordeling van de strekking van artikel 7:663 BW. Dat sprake is van een overgang van onderneming wordt door partijen niet betwist, maar de kantonrechter stelt zich de vraag of artikel 7:663 BW ziet op vorderingen die voortvloeien uit de wet (onrechtmatige daad). Onder verwijzing naar de strekking van de Richtlijn 2001/23/EG oordeelt de kantonrechter dat dit niet het geval is en hij concludeert dan ook dat een mogelijke verplichting uit hoofde van onrechtmatig handelen niet is overgegaan op RAP. SGL kan volgens de kantonrechter dus wel worden ontvangen in haar vorderingen.

Daaraan doet overigens niet af dat de reikwijdte van de aansprakelijkheid uit hoofde van artikel 6:162 BW in beginsel wel kan worden beperkt door de artikelen 2:9 BW en 7:661 BW, nu onbestreden is dat de schade die SGL stelt te hebben geleden door handelen van X binnen de uitoefening van zijn werkzaamheden is toegebracht aan SGL (zie ook JAR 2007/90), zo gaat de kantonrechter verder.

De kantonrechter beoordeelt daarom vervolgens (i) of sprake is van een door X gepleegde onrechtmatige daad en (ii) wat ter bepaling van de aansprakelijkheid ingevolge artikel 2:9 BW en 7:661 BW de maatstaf dient te zijn. In dat verband beoordeelt de kantonrechter eerst welke schade is ontstaan en welke feiten en omstandigheden daaraan ten grondslag liggen. De kantonrechter stelt dan vast dat X horloges heeft aangeschaft, waarvan niet is gebleken dat deze horloges zijn aangeschaft ten behoeve van SGL. SGL heeft daar echter wel voor betaald. Vervolgens wordt beoordeeld of sprake is van opzet of bewuste roekeloosheid aan de zijde van X. Ja, zo concludeert de kantonrechter. Er zijn immers uitgaven voor horloges gedaan die niet zijn verantwoord in de administratie, terwijl X bij uitstek de verantwoordelijkheid droeg een

behoorlijke administratieve verslaglegging bij te houden. Een en ander wordt op gelijke wijze geoordeeld ten aanzien van een groot aantal boeken. Ook de donaties aan 'stichting Acasa' zijn volgens de kantonrechter niet deugdelijk verantwoord en het gedrag van X wordt op dit punt eveneens onrechtmatig geacht. De ontslagvergoeding die X heeft toegekend aan een werknemer wordt door de kantonrechter als buitensporig aangemerkt en ook dit gedrag wordt als ernstig verwijtbaar aangemerkt.

Rest nog de vraag naar de verantwoording van een aantal kunstaankopen. De kantonrechter stelt partijen in de gelegenheid alsnog meer duidelijkheid te verschaffen en houdt iedere beslissing daaromtrent aan.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 09-04-2014
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2014:9794
Zaaknummer: 372800 - CV EXPL 13-1583
Advocaten: C.A.H. Lemmens en J.A.M.G. Vogels
Wetsartikelen: 7:663 BW, 6:162 BW, 2:9 BW en 7:661 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Beoordeling van de klacht van een overleden patiënte. De klachtonderdelen worden afgewezen. Voorafgaande overweging ten aanzien van de ontvankelijkheid van de echtgenoot als klager.

De onderhavige procedure is ingesteld door de echtgenoot van de patiënte. Patiënte is in 2011 overleden. Patiënte leed aan de beenmergziekte myelodysplastisch syndroom (MDS-RAEB 1), die haar vanaf 2009 in toenemende mate ernstige klachten bezorgde. De verwerende arts was de behandelend internist/hematoloog van patiënte.

De echtgenoot van de patiënte heeft aan zijn klacht een aantal verwijten ten grondslag gelegd. De verwijten hebben onder meer betrekking op de verstrekte informatie, op de uitvoering van de beenmergtransplantatie en op de zorg nadien.

Het tuchtcollege heeft alle klachtonderdelen afgewezen. Van belang is echter de overweging ten aanzien van de ontvankelijkheid, waarin uiteen wordt gezet hoe de ontvankelijkheid van een klacht van een nabestaande moet worden beoordeeld. Het tuchtcollege overwoog: 'Verweerder heeft verzocht om, nu patiënte zelf de klacht niet gewild en niet ondersteund zou hebben, de ontvankelijkheid van klager te beoordelen. Dienaangaande wordt overwogen dat in gevallen zoals deze, waar de klacht afkomstig is van een ander dan de (overleden) patiënt en die klacht de behandeling van die patiënt betreft, het recht van de nabestaande niet zonder meer zelfstandig is maar als een afgeleide moet worden beschouwd van de in het algemeen veronderstelde of te veronderstellen wil van de patiënt. Aangezien zich in deze zaak geen concrete aanwijzingen voordoen om te veronderstellen dat de patiënte de klacht over haar behandeling niet zou hebben gewild en ook andere indicaties daartoe ontbreken, komt aan klager als echtgenoot en levensgezel van patiënte een rechtstreeks belang toe om in deze procedure op te treden'.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage
Datum uitspraak: 11-11-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2014:105
Zaaknummer: 2013-203c
Advocaten: W.R. Kastelein
Wetsartikelen: 40 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Bevel op grond van artikel 87a wet BIG opgelegd door IGZ aan neuroloog en dag later gepubliceerd op internet. De neuroloog heeft bezwaar gemaakt tegen dit besluit, wat vervolgens door de IGZ ongegrond is verklaard. De neuroloog heeft daarop beroep ingesteld. De neuroloog is op 19 november 2013 overleden. Zijn nabestaanden hebben het beroep voortgezet en voeren aan dat het besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en de neuroloog onevenredig veel schade is toegebracht. De rechtbank heeft ambtshalve aan de orde gesteld of eisers voldoende procesbelang hebben en heeft de conclusie getrokken dat dit zo is, aangezien er financiële belangen spelen. De rechtbank concludeert dat het besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen en acht het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit. De rechtsgevolgen laat de rechtbank wel in stand, aangezien naar het oordeel van de rechtbank het gegeven bevel en de openbaarmaking daarvan de uiteindelijke toets kunnen doorstaan.

De Inspecteur voor de Gezondheidszorg (hierna: verweerder) heeft op 6 februari 2013 het voornemen kenbaar gemaakt tot het nemen van het primaire besluit. Eiser is in verband hiermee uitgenodigd voor een zienswijzengesprek op 8 februari 2013. Bij besluit van 8 februari 2013 (het primaire besluit) heeft verweerder vervolgens aan eiser een bevel op grond van artikel 87a van de Wet BIG opgelegd, inhoudende dat hij zijn werkzaamheden als neuroloog met onmiddellijke ingang neerlegt en ook verder geen handelingen mag verrichten op het gebied van de individuele gezondheidszorg. De volgende werkdag, maandag 11 februari 2013, heeft verweerder het bevel gepubliceerd op internet. Bij besluit van 22 juli 2013 heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard, waartegen het beroep is gericht.

Op 7 augustus 2013 heeft verweerder een klacht ingediend over eiser bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in Eindhoven welke klacht op 18 november gegrond is

verklaard door dit college. Aan eiser is de maatregel opgelegd van gedeeltelijke ontzegging van de bevoegdheid het in het register ingeschreven beroep van neuroloog uit te oefenen, hierin bestaande dat hij niet als neuroloog werkzaam mag zijn. Op 19 november 2013 is eiser overleden. De erven van eiser (hierna: eisers) hebben de rechtbank bericht dat zij het beroep willen voortzetten.

Het bestreden besluit betreft de handhaving in bezwaar van het bevel aan eiser om zijn werkzaamheden als neuroloog met onmiddellijke ingang neer te leggen en ook verder geen handelingen te verrichten op het gebied van de individuele gezondheidszorg, totdat de tuchtrechter zijn oordeel heeft gegeven over het handelen van eiser. Op grond van het conceptonderzoeksrapport van de Commissie Neurologische Professionaliteit (CNP) van de Nederlandse Vereniging voor Neurologie (NVN) van december 2012 is verweerder van mening dat de door eiser geleverde zorg een reëel gevaar opleverde voor de patiëntenzorg en dat eiser daarom geen verantwoorde zorg leverde zoals bedoeld in artikel 40 van de Wet BIG.

Eisers voeren aan dat verweerder het besluit onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid. Verweerder is in het primaire besluit immers afgegaan op een conceptrapport van het NVN waarop eiser nog niet had kunnen reageren. Eiser had ook nog geen inzage gehad in de 21 medische dossiers waarop het rapport was gebaseerd. Deze dossiers betroffen volgens eisers bovendien een aselecte steekproef. Voorts stellen eisers dat de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit zijn geschonden. Zij stellen onder meer dat, door het bevel direct openbaar te maken, aan eiser onevenredig veel schade is toegebracht.

De rechtbank heeft ambtshalve aan de orde gesteld of de erven van eiser voldoende procesbelang hebben bij voortzetting van het beroep. De rechtbank is van oordeel dat eisers ten aanzien van het beoogde postuum eerherstel onvoldoende procesbelang hebben, nu een aantasting van de eer en de goede naam als gevolg van het besluit te zeer een persoonsgebonden karakter zou hebben ten aanzien van eiser. Daarnaast stellen zij dat het besluit financiële gevolgen heeft gehad voor eiser. De rechtbank oordeelt op grond daarvan dat eisers wel een financieel belang hebben bij beoordeling van het beroep. Het beroep is derhalve ontvankelijk.

De rechtbank is van oordeel dat de besluitvorming op basis van het conceptrapport onzorgvuldig is, in die zin dat eiser, ondanks eerdere verzoeken van zijn kant, pas na het primaire besluit inzage kreeg in de medische dossiers die aan het conceptrapport ten grondslag liggen. Voorts acht de rechtbank het onzorgvuldig dat verweerder geen uitstel heeft verleend voor het zienswijzengesprek om de gemachtigde van eiser bij dit gesprek aanwezig te laten zijn. Gelet op de mogelijk ingrijpende gevolgen van het zienswijzengesprek had eiser een evident belang om zich te kunnen laten bijstaan door zijn gemachtigde tijdens dit gesprek.

Die bijstand zou ook relevant kunnen zijn met het oog op het eventueel indienen van een verzoek om een voorlopige voorziening tegen de openbaarmaking van het bevel. De door verweerder aangevoerde urgentie bij het uitvaardigen van het bevel en het openbaar maken ervan is onvoldoende gebleken, nu eiser ten tijde van het voornemen niet werkzaam was. Gelet op het voorgaande kleven er zorgvuldigheidsgebreken aan het besluit. Echter, mede gelet op de hiernavolgende overwegingen leidt dit niet tot de conclusie dat aangenomen moet worden dat zorgvuldigere besluitvorming tot een ander besluit had geleid.

Uit het conceptrapport van de NVN blijkt onder meer ten aanzien van het diagnostisch proces dat eiser zijn anamneses en neurologisch lichamelijk onderzoek zeer summier of in het geheel niet beschreef. De therapiekeuze was volgens de NVN veelal onlogisch en niet volgens de geldende richtlijnen en standaarden van de NVN. Daarbij was de berichtgeving aan verwijzers zeer summier, onvolledig, onjuist, of niet consequent. Gelet op de beoordelingsruimte die verweerder toekomt, is de rechtbank van oordeel dat de bevindingen van de NVN voldoende grondslag vormen voor verweerders conclusie dat de door eiser geleverde zorg een reëel gevaar opleverde voor de patiëntenzorg, en dat eiser daarom geen verantwoorde zorg leverde zoals bedoeld in artikel 40 van de Wet BIG. De rechtbank oordeelt dat onvoldoende aanleiding bestaat om aan de hiervoor geconstateerde onzorgvuldigheid ten aanzien van de inzage in de onderliggende dossiers en ten aanzien van het zienswijzengesprek materiële consequenties te verbinden voor het bestreden besluit.

Ten aanzien van de beroepsgrond dat de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit zijn geschonden overweegt de rechtbank onder meer als volgt. Verweerder heeft niet gemotiveerd waarom het gevaar voor de patiëntenzorg niet kon worden weggenomen door een minder verstrekkende publiekrechtelijke maatregel, zoals een bevel om alleen nog onder supervisie te werken. Hoewel het bestreden besluit dus een motiveringsgebrek heeft, acht de rechtbank het besluit, gelet op de aanvullende motivering, niet onevenredig. Het bevel van verweerder had slechts tijdelijke werking, te weten tot de uitspraak van het regionaal tuchtcollege. Het regionaal tuchtcollege heeft vervolgens een in beginsel voor onbepaalde tijd werkende gedeeltelijke ontzegging opgelegd, mede op basis van de nuancering dat een algeheel disfunctioneren niet mag worden aangenomen omdat de 21 voorgelegde casussen niet representatief zijn geweest voor de praktijk van eiser.

Voor zover het beroep is gericht tegen de openbaarmaking van het bevel, omdat dit eiser onevenredig veel schade zou hebben toegebracht, overweegt de rechtbank dat het bevel rechtmatig is gegeven omdat eiser geen verantwoorde zorg leverde zoals bedoeld in artikel 40 van de Wet BIG, zodat van onevenredige benadeling in dit geval geen sprake is.

De rechtbank acht het beroep gegrond en vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met de

artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene Wet Bestuursrecht (Awb). De rechtbank ziet echter, gelet op hetgeen voor het overige is overwogen, aanleiding de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Dit betekent dat de besluitvorming en motivering op onderdelen gebrekkig zijn geweest, maar dat het gegeven bevel en de openbaarmaking daarvan uiteindelijk de toetsing kunnen doorstaan. Verweerder dient als gevolg daarvan het griffierecht van eisers te vergoeden en de rechtbank veroordeelt hem in de door eisers gemaakte proceskosten.

mr. drs. C. van der Kolk

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 30-10-2014
Zaaknummer: ROT 13/5686

RECHTSPRAAK

NVOS/CZ

Zorginkoopovereenkomst CZ voor orthopedische schoenen. Vorderingen die strekken tot aanpassing van de door CZ vastgestelde prijzen voor 2015 afgewezen.

NVOS-Orthobanda is de brancheorganisatie van op de Nederlandse markt actieve bedrijven die zich toeleggen op het revalideren van mensen met een beperking van het steun- en bewegingsapparaat, veelal met behulp van orthopedische hulpmiddelen. OIM Haren BV en Orthopedische schoentechniek BV zijn leden van NVOS-Orthobanda. CZ sluit jaarlijks ten behoeve van haar verzekerden zorginkoopovereenkomsten met leveranciers van orthopedische schoenen. Partijen worden hierna aangeduid als de NVOS.

Het geschil gaat over de prijsstelling in de zorginkoopovereenkomsten voor orthopedische schoenen. De NVOS stelt zich op het standpunt een spoedeisend belang te hebben bij haar vordering omdat de prijs die CZ aanbiedt voor de schoenen zodanig laag is dat de leden van de NVOS gedwongen worden de orthopedische schoenen onder de kostprijs aan te bieden, waardoor de continuïteit van de bedrijfsvoering in gevaar zou komen hetgeen tot onomkeerbare schade zou leiden aan de zijde van de aanbieders. Ter onderbouwing van dit standpunt worden door NVOS accountantsverklaringen overgelegd waaruit zou moeten blijken dat de aangeboden prijzen onder de kostprijs zouden uitkomen.

De voorzieningenrechter overweegt ten aanzien van het door de NVOS gestelde spoedeisende belang dat het op de weg van de NVOS en OIM ligt om aannemelijk te maken dat sprake is van een zodanig spoedeisend belang dat een bodemprocedure redelijkerwijs niet kan worden afgewacht. De NVOS dient daarom in voldoende mate aannemelijk te maken dat de toepassing van de gewijzigde tarieven van de zorginkoopovereenkomst voor 2015 ertoe leidt dat onder de kostprijs moet worden geleverd en dat dit tot gevolg heeft dat de bedrijven van NVOS en OIM gedwongen zullen moeten worden gesloten.

De door NVOS overgelegde accountantsverklaringen zijn volgens de voorzieningenrechter niet overtuigend, omdat daarmee geen inzicht wordt gegeven in de kostprijs die is gehanteerd. Evenmin is in de accountantsverklaringen duidelijk gemaakt waarom de door CZ in 2015

gehanteerde clustertarieven voor verschillende typen orthopedische schoenen tot verlieslatende aflevering leidt. Een deugdelijke vergelijking tussen de toepassing van oude en nieuwe tarieven ontbreekt.

CZ stelt volgens de voorzieningenrechter terecht dat van zorgaanbieders mag worden verwacht dat zij zich bezinnen op de eigen bedrijfsvoering en ook zelf dienen te onderzoeken welke mogelijkheden er zijn om de efficiëntie te verbeteren en om het productie- en arbeidsproces zo doelmatig mogelijk in te richten om de kosten zo laag mogelijk te houden. De constateringen 'onvoldoende rendabel' in de verklaring van KSG en 'deels onder kostprijs' in de verklaring van Informa zijn wel een onderbouwing voor verlies van winst, maar niet voor de stelling dat op korte termijn sluiting dreigt van deze bedrijven.

De voorzieningenrechter komt tot het oordeel dat geen sprake is van een spoedeisend belang en wijst de vorderingen om die reden af.

De voorzieningenrechter gaat echter ten overvloede in op het geschil van partijen waarmee inzicht wordt verkregen hoe de zaak zou zijn afgelopen indien wel sprake zou zijn geweest van een spoedeisend belang.

De voorzieningenrechter wijst erop dat overeenkomstig het arrest van de Hoge Raad van 8 april 2005, *NJ* 2005/482, ECLI:NL:HR:2005:AS2706, tot uitgangspunt moet worden genomen dat CZ geen misbruik mag maken van haar economische machtspositie ten opzichte van de partijen met wie zij een inkoopovereenkomst wenst te sluiten. Dit brengt mee dat CZ jegens zorgaanbieders een bijzondere zorgvuldigheid en de eisen van redelijkheid en billijkheid in acht heeft te nemen bij de bepaling van de prijs die zij bereid is te betalen voor de te leveren hulpmiddelen en waarover zij niet wenst te onderhandelen. Deze verplichting gaat niet zover dat CZ ervoor moet instaan dat aanbieders van orthopedische schoenen hun onderneming kunnen (blijven) voeren op de wijze waarop zij dat gewend zijn.

Naar voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter zijn in het licht van dit beoordelingskader de in de zorginkoopovereenkomst 2015 opgenomen prijzen voor de verschillende typen orthopedische schoenen op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. CZ heeft toegelicht hoe zij de vergoedingen heeft onderbouwd en gesteld dat zij daarbij gebruik heeft gemaakt van de conclusies en aanbevelingen uit het rapport van CbusineZ, dat mede gebaseerd is op informatie verstrekt door zorgaanbieders die geen lid zijn van NVOS. Ter zitting is gebleken dat de monsters die CbusineZ heeft gebruikt zijn gemaakt door buitenlandse onderaannemers van de leden van NVOS, zodat er geen aanleiding is om aan de kwaliteit van de monsters te twijfelen.

Wat verder in het oordeel van de voorzieningenrechter meespeelt, is dat uit de door CZ

verzonden e-mails blijkt dat CZ contact met de branche heeft gehad over de clusterprijzen en dat CZ die prijzen tussentijds in de hoogte heeft aangepast. Ook de omstandigheid dat 59 procent van de orthopedische zorgaanbieders de zorginkoopovereenkomst 2015 heeft ondertekend is een aanwijzing dat de door CZ bepaalde tarieven door een meerderheid van de zorgaanbieders niet als onredelijk worden aangemerkt.

Deze omstandigheden zijn bepalend voor het oordeel van de voorzieningenrechter dat bij de huidige stand van zaken de bodemrechter naar verwachting zal oordelen dat geen aanleiding bestaat (de prijzen van) de inkoopovereenkomst onrechtmatig te achten. Dit levert daarom een reden ten overvloede op de vordering af te wijzen.

mr. E.E. Schaake & *mr. dr. W.I. Koelewijn*

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 20-10-2014
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2014:7296
Zaaknummer: C/02/286722 / KG ZA 14-576
Advocaten: J. van der Meer, N.U.N. Kien en A.J.H.W.M. Versteeg

RECHTSPRAAK

X/Y

In onderhavige casus heeft een huisarts zijn patiënt niet correct bejegend en onvoldoende onderzoek verricht. Waarschuwing.

Op 30 november 2013 heeft klaagster een afspraak bij de huisartsenpost vanwege pijnklachten aan haar rechterzijde. Klaagster is bij de huisartsenpost gezien door de dienstdoende huisarts (verweerder). De sfeer werd op enig moment vervelend, onder andere naar aanleiding van een vraag waarom zij naar de huisartsenpost was gekomen en niet voor het weekend nog naar haar eigen huisarts was gegaan. De dienstdoende huisarts heeft die middag geen diagnose kunnen geven en klaagster verwezen naar de eigen huisarts op maandagochtend. De eigen huisarts heeft klaagster doorgestuurd naar het ziekenhuis en daar bleek zij een dubbele longembolie te hebben.

Klaagster verwijt de dienstdoende huisarts dat hij haar niet correct heeft bejegend. De huisarts had al een oordeel geveld voordat enig onderzoek was verricht. Voorts wordt verweerder verweten dat hij onvoldoende onderzoek heeft verricht en de verkeerde diagnose heeft gesteld.

Het tuchtcollege geeft aan dat het eerste klachtonderdeel gegrond is. De huisarts heeft al aan het begin van het consult aan patiënte gevraagd waarom zij niet voor het weekend nog naar de eigen huisarts was gegaan. Mede daardoor is tussen de partijen een vervelende sfeer ontstaan. De vraag had weliswaar gesteld mogen worden, maar hetgeen de patiënte daaromtrent meedeelt had voldoende kunnen zijn en was geen reden om een nadere uitleg over de rol van de huisartsenpost in de gezondheidszorg te geven.

Met betrekking tot het tweede klachtonderdeel wordt aangegeven dat het niet onderkennen van de diagnose longembolie als zodanig niet tuchtrechtelijk verwijtbaar is. Van belang voor de vraag of een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt is of verweerder een voldoende zorgvuldige anamnese en onderzoek heeft verricht en of de gestelde waarschijnlijkheidsdiagnose op basis van dit onderzoek ook logisch was. Betreffende het verrichte onderzoek geeft het tuchtcollege aan dat uit het dossier niet kan worden opgemaakt dat een adequaat lichamelijk onderzoek is uitgevoerd. Tevens kan hieruit niet worden

opgemaakt dat de huisarts een (differentiaal)diagnose heeft opgesteld. Het had van de huisarts verwacht mogen worden dat op basis van de klachten en symptomen van klaagster ten minste een waarschijnlijkheidsdiagnose was opgesteld. Het tweede klachtonderdeel wordt daarom ook gegrond bevonden en de huisarts krijgt een waarschuwing opgelegd.

mr. drs. M.C. Huijskens

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven
Datum uitspraak: 13-10-2014
ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2014:83
Zaaknummer: 1440
Advocaten: C.J. van Weeren
Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

verzekerde/IZZ

Zorgverzekeraar moet hooggebergtebehandeling van astmapatiënt vergoeden. Ondanks dat voldoende gecontroleerd en gerandomiseerd onderzoek naar het effect voor hooggebergtebehandeling bij volwassenen met ernstig astma ontbreekt, wordt hooggebergtebehandeling binnen het betrokken vakgebied kennelijk wel gezien als verantwoorde en adequate zorg.

Eiser lijdt aan een ernstige vorm van chronisch, allergisch astma en aan een huisstofmijtallergie. Eiser heeft met zorgverzekeraar IZZ een individuele (natura)zorgverzekering afgesloten. Op deze zorgverzekering zijn de verzekeringsvoorwaarden van IZZ van toepassing. In de 'Verzekeringsvoorwaarden IZZ Zorgverzekeraar 2014 IZZ Basisverzekering, Variant Natura en Aanvullende verzekeringen' is opgenomen dat eiser recht heeft op zorg wanneer eiser op de zorgvorm naar inhoud en omvang redelijkerwijs is aangewezen en als de zorgvorm doelmatig en doeltreffend is. De inhoud en de omvang van de zorgvorm wordt mede bepaald door wat de betreffende zorgaanbieders aan zorg 'plegen te bieden'. Ook wordt de inhoud en de omvang bepaald door de stand van de wetenschap en de praktijk. Deze wordt vastgesteld aan de hand van de Evidence Based Medicine (EBM)-methode. Als de stand van de wetenschap en praktijk ontbreekt, wordt de inhoud en vorm van de zorg bepaald door wat binnen het betrokken vakgebied geldt als verantwoorde en adequate zorg.

Het Nederlands Astmacentrum Davos (hierna: NAD) is een in Zwitserland gelegen longrevalidatiecentrum. In dit centrum worden patiënten met astma behandeld.

Eiser heeft via zijn longarts en het NAD een aanvraag bij IZZ gedaan tot opname en behandeling in het NAD. De aanvraag is door IZZ afgewezen. IZZ heeft zich, kort gezegd, op het standpunt gesteld dat er onvoldoende wetenschappelijk bewijs is dat hoogtebehandeling in het NAD werkt, dat eiser hier niet op is aangewezen en dat in de richtlijn 'Ernstig astma' is opgenomen dat de effecten van hooggebergtebehandeling bij volwassen patiënten met ernstig astma tot nu toe niet in gecontroleerde en gerandomiseerde studies onderzocht zijn.

In dit kort geding heeft eiser gevorderd dat IZZ wordt veroordeeld tot nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de verzekeringsovereenkomst jegens eiser door de kosten van het noodzakelijk verblijf en de behandeling van eiser in het NAD te vergoeden en dit schriftelijk te bevestigen.

De voorzieningenrechter stelt voorop dat de verzekerde recht heeft op de zorg zoals omschreven in de verzekeringsvoorwaarden, als hij naar inhoud en omvang redelijkerwijs op de zorgvorm is aangewezen en als de zorgvorm doelmatig en doeltreffend is. De inhoud en de omvang van de zorgvorm wordt mede bepaald door wat de betreffende zorgaanbieders aan zorg plegen te bieden. Ook wordt de inhoud en de omvang van de zorg bepaald door de stand van de wetenschap en de praktijk. Deze wordt vastgesteld aan de hand van de Evidence Based Medicine (EBM)-methode. Als de stand van de wetenschap en praktijk ontbreekt, wordt de inhoud en vorm van de zorg volgens de voorzieningenrechter bepaald door wat binnen het betrokken vakgebied geldt als verantwoorde en adequate zorg.

Tussen partijen is op zichzelf niet in geschil dat voldoende gecontroleerd en gerandomiseerd onderzoek naar het effect van hooggebergtebehandeling bij volwassenen met ernstig astma ontbreekt. De voorzieningenrechter oordeelt echter dat hooggebergtebehandeling binnen het betrokken vakgebied wel wordt gezien als verantwoorde en adequate zorg. Hiervoor zijn de volgende aanknopingspunten te vinden. Ten eerste heeft de NZa voor het NAD een separate DBC/DO-tariefbeschikking afgegeven en het College voor zorgverzekeringen heeft zich in de adviesaanvraag op het standpunt gesteld dat opname en behandeling in een astmacentrum behoort tot een krachtens de Zorgverzekeringswet en aanverwante regelgeving te verzekeren prestatie. Het College stelt daarin dat een specifiek voordeel van het NAD is dat het zo hoog gelegen is dat de huisstofmijt daar niet kan leven. Volgens het College zou dat voor patiënten met een allergie voor huisstofmijt een doorslaggevende rol kunnen spelen om juist in het NAD hulp te zoeken. Ten tweede heeft de NVALT zich op het standpunt gesteld dat de hooggebergtebehandeling in het NAD te beschouwen is als verantwoorde en adequate zorg. Voorts vergoeden de meeste zorgverzekeraars zorg in het NAD wanneer de patiënt daarvoor een indicatie heeft.

De voorzieningenrechter gaat er voorshands van uit dat hooggebergtebehandeling in het NAD binnen het betrokken vakgebied geldt als verantwoorde en adequate zorg.

De volgende vraag die de voorzieningenrechter moet beantwoorden is of eiser redelijkerwijs op deze zorg is aangewezen. De voorzieningenrechter beantwoordt deze vraag bevestigend. Hooggebergtebehandeling dient te worden overwogen bij patiënten met ernstig astma die ondanks optimale medicamenteuze behandeling onvoldoende astmacontrole houden, en daarbij ofwel twee of meer exacerbaties per jaar hebben of gedurende zes maanden of meer

per jaar systemische corticosteroïden nodig hebben. Tussen partijen is niet in geschil dat eiser aan ernstig astma lijdt. Ook is niet betwist dat eiser onvoldoende astmacontrole heeft. Eiser voldoet hiermee op zichzelf aan de voorwaarden voor een indicatie. Er zijn dan ook volgens de voorzieningenrechter sterke aanwijzingen dat eiser op hooggebergtebehandeling is aangewezen.

Tot slot moet de voorzieningenrechter de vraag beantwoorden of de hooggebergtebehandeling doelmatig en doeltreffend is. IZZ heeft aangevoerd dat een behandelplan voor eiser ontbreekt. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat eerst duidelijk moet worden welk positief effect het verblijf in het hooggebergte op zijn longfunctie heeft en dat daarna pas kan worden gekeken wat het vervolg van de behandeling moet inhouden. Verder heeft IZZ niet concreet aangegeven wat zij van een behandelplan verwacht. Volgens de voorzieningenrechter had het op de weg van IZZ gelegen hierover duidelijkheid te verschaffen.

De voorzieningenrechter oordeelt dat vaststaat dat hooggebergtebehandeling in het NAD een te verzekeren en te vergoeden prestatie is en wijst de vordering toe.

mr. E.E. Schaake & *mr. dr. W.I. Koelewijn*

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 07-10-2014
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2014:6978
Zaaknummer: 269741
Advocaten: G.J.W. Pulles en M.W. Teunissen
Wetsartikelen: 13 Zvw, 2.4 lid 1 Besluit zorgverzekering en 2.10 Besluit zorgverzekering